Albert E. Cowdrey

TRIBURILE DE PE BELA1

CUPRINS:

PROBA NUMĂRUL (1) 4

Extrase din agenda lui Kohn, Robert Rogers, colonel din Forţele de Securitate 4

PROBA NUMĂRUL (2) 11

Din raportul redactat de Anna Li, medic generalist 11

PROBA NUMĂRUL (3) 12

Din agenda colonelului Kohn 12

PROBA NUMĂRUL (4) 27

Din raportul întocmit de Li, Anna M., medic generalist 27

PROBA NUMĂRUL (5) 28

Din agenda colonelului Kohn 28

PROBA NUMĂRUL (6) 53

Din raportul doctorului Li 53

PROBA NUMĂRUL (7) 56

Din agenda colonelului Kohn 56

PROBA NUMĂRUL (8) 57

Din raportul doctorului Li 57

PROBA NUMĂRUL (9) 58

Din agenda colonelului Kohn 58

PROBA NUMĂRUL (10) 61

Din raportul doctorului Li 61

PROBA NUMĂRUL (11) 62

Extras din jurnalul cosmodromului Bela 62

PROBA NUMĂRUL (12) 62

Din agenda colonelului Kohn 62

PROBA NUMĂRUL (13) 65

Din raportul doctorului Li 65

PROBA NUMĂRUL (14) 66

Din agenda colonelului Kohn 66

PROBA NUMĂRUL (15) 69

Extras dintr-o scrisoare a Eloisei Alcerra către mama ei 69

PROBA NUMĂRUL (16) 71

Din agenda colonelului Kohn 71

PROBA NUMĂRUL (17) 72

Din raportul doctorului Li 72

PROBA NUMĂRUL (18) 73

Din agenda colonelului Kohn 73

PROBA NUMĂRUL (19) 74

Din raportul doctorului Li 74

PROBA NUMĂRUL (20) 75

Din agenda colonelului Kohn 75

PROBA NUMĂRUL (21) 76

Din agenda colonelului Kohn (continuată de Jamal al-Sba’a) 76

PROBA NUMĂRUL (22) 77

Din raportul doctorului Li 77

PROBA NUMĂRUL (23) 79

Dintr-o scrisoare a Eloisei Alcerra către mama ei 79

PROBA NUMĂRUL (24) 82

Din agenda colonelului Kohn (vorbeşte Kohn) 82

PROBA NUMĂRUL (25) 84

Din scrisoarea Eloisei Alcerra către mama ei 84

PROBA NUMĂRUL (26) 85

Din agenda colonelului Kohn 85

PROBA NUMĂRUL (27) 86

Din raportul doctorului Li 86

PROBA NUMĂRUL (28) 86

Din scrisoarea Eloisei Alcerra (dictată doctorului Li) 86

PROBA NUMĂRUL (29) 87

Din raportul doctorului Li 87

PROBA NUMĂRUL (30) 88

ALBERT E. COWDREY a abandonat o slujbă în administraţia de stat pentru a-şi încerca norocul în domeniul scrisului. Până în prezent, lucrările literare i-au apărut aproape exclusiv în The Magazine of Fantasy & Science Fiction, unde, în ultimii ani, a publicat o serie de povestiri care s-au bucurat de succes, majoritatea scrise în genul horror supranatural, acţiunea multora dintre ele destăşurându-se într-un New Orleans bântuit de demoni şi magie neagră. În 2000, s-a îndepărtat pe neaşteptate de acest gen, abordând în schimb genul science fiction, reuşind două dintre cele mai bune povestiri ale anului, Crux (care a apărut în Antologiile Dozois 18) şi Mosh, o urmare a primeia, care au fost extinse în 2004, devenind un roman intitulat Crux. Deşi majoritatea realizărilor lui Cowdrey se încadrează în domeniul fantasy, el continuă să întreprindă ocazional câte o incursiune şi în science fiction, cu rezultate care îi fac pe cititori să regrete că nu apelează mai des la acest domeniu, ca în povestirea extrem de atrăgătoare şi plină de încordare ce urmează, o aventură aşternută ca pe vremuri, care ne duce pe o lume ciudată şi clocotitoare, unde localnicii sunt mai mult decât neliniştiţi.

Cowdrey locuieşte în New Orleans, deşi ar fi preferabil să nu întrebăm dacă oraşul lui este la fel de înspăimântător ca acela din povestirile sale fantasy.

Documente strânse de Onorabila Comisie care a investigat tragedia petrecută pe planeta Bela şi Hotărârea luată în baza acestora.

PROBA NUMĂRUL (1)

Extrase din agenda lui Kohn, Robert Rogers, colonel din Forţele de Securitate.

Mă simt de parcă nu am ateriza, ci am executa un picaj.

Înfruntând un straşnic vânt din faţă, naveta transportorului luptă împotriva vântului şi ploii până când ieşim din plafonul gros de nori, ajungând deasupra mării de un albastru întunecat. Ne îndreptăm spre un promontoriu mic şi stâncos, care se detaşează din linia neclară a coastei.

Construită din duroplast verde, platforma de aterizare pentru navete seamănă cu un smarald mare, dar fals, montat într-un inel de spumă. Jeturile motoarelor de frânare ard platforma, iar din ea se ridică nori învolburaţi de aburi. Cum sunt singurul pasager, mi se permite să părăsesc naveta înainte ca roboţii ei ruginiţi să înceapă operaţiunile de încărcare. O adevărată armată de lingouri sclipitoare – aur, titan şi alte metale al căror nume nu mi-e cunoscut – stă în poziţie de drepţi, şiroind sub ploaie, abia aşteptând călătoria prin spaţiu.

Două gărzi cu feţe de idioţi (bărbat şi femeie), pe care îi cheamă Vizbee şi Smelt, îmi iau bagajele, priviţi cu ochi trişti de Julia Mack, căpitan din Forţele de Securitate. Omologul meu localnic mă salută, iar eu – minciună sfruntată – afirm că sunt încântat să mă aflu acolo.

— Chiar dacă acum ai fi încântat, asta nu va ţine mult.

— Trebuie să le înapoiem arkienilor mlaştina asta nenorocită, adaugă Vizbee.

— Linişte! Trâmbiţează Căpitanul Mack şi, fără alte comentarii, gărzile îmi încarcă lucrurile într-un mic aparat de zbor care, cu profilurile de zbor strânse, aşteaptă într-un hangar.

În timp ce urc, simt cele patru sau cinci kilograme în plus pe care le am pe planeta asta – de asemenea, percep în aer un gust ciudat, ca de şampanie. Poate că oxigenul suplimentar mă va

ajuta să duc mai uşor greutatea în plus. Ori poate doar să mă îmbete.

Bun venit pe Planeta Bela, amice.

Pe deasupra stâncilor înveşmântate în negură, printr-o vijelie pornită dinspre mare, gonim către Baza Principală. Mack socoteşte că totul e minunat.

— Aici m-am născut, spune ea cu mândrie, iar glasul puternic reverberează în cabină. Singurul copil născut vreodată aici. S-au încălcat reglementările companiei, desigur; mama lua anticoncepţionale, dar ceva n-a mers, probabil. Ai mei au murit într-un accident minier şi m-au crescut cei din colonie. Acum, de când cu crimele astea, se vorbeşte tot mai insistent despre închiderea minelor. Oamenii spun că vom pleca acasă, dar pentru mine, aici e casa.

— Dacă te pot ajuta să prindem ucigaşul, îi spun, minele vor fi exploatate în continuare.

Mirosul de neîncredere se combină cu cel umezeală şi mucegai al uniformei, dar şi cu acela de fixativ al perucii negre, care face parte din ţinuta ei obligatorie. Iisuse, ce femeie uriaşă, cred că are în jur de nouăzeci de kilograme. Şi totuşi nu e lăbărţată. Coapsa ei, presându-se de a mea pe banchetă, e la fel de tare ca a unui taur.

Virăm spre vest, sau nord, pe deasupra estuarului unui fluviu lat, care se varsă învârtejit în mare, împroşcând valuri de spumă. O turmă de creaturi marine enorme se ridică la unison, ca nişte dansatori, apoi dispar din nou în adâncuri. Observ în treacăt sclipirea unor colţi lungi. Apoi alunecăm lin către o stâncă mare, acoperită de un mănunchi de domuri, depozite de semiplast şi coridoare de legătură, totul amintind de o fermă de păsări.

Ei. Dar ce naiba e asta?

Dedesubtul vălmăşagului, se văd blocuri uriaşe de piatră, fasonate şi potrivite unul lângă altul ca piesele unui puzzle. Cum

adică, am călătorit mai bine de patru ani lumină ca să descopăr că incaşii au ajuns aici înaintea mea?

— Bun venit la Zamok, domnule colonel, spune căpitanul Mack, aşezând nava cu pricepere pe cercul cenuşiu al platformei ude de ploaie.

Când eram mic, îmi plăcea nespus de mult să ascult aventurile bătrânului Navigator Maiakovski – exploratorul celor O Mie de Lumi, după cum suna unul dintre manualele mele, rostind totul cu un glas limpede şi detaşat, glas pe care încă îl mai aud în vis.

El a numit această lume Bela, cuvânt ce înseamnă alb. Când am văzut-o din spaţiu, am crezut că a botezat-o astfel datorită vaporilor de apă, care o fac să lucească aproape la fel ca Venus. Însă mă înşelam.

— Câteva informaţii, mă anunţă Mack, şi-mi întinde un cub de memorie, când ajungem la ghişeul Sosiri şi Plecări.

Îl conectez la agenda mea şi ascult alene, în vreme ce un robo-funcţionar introduce datele mele în computerul coloniei.

Cubul îmi povesteşte multe lucruri pe care le cunosc deja. Despre orbita demenţial de excentrică a planetei Bela. Îi trebuie circa 241 de ani ca să-şi termine circuitul înspăimântător de lung. Despre anotimpurile nesfârşite, ale căror temperaturi extreme – arşiţă şi ger – sunt rezultatul căii orbitale, nu al înclinării axei sale, care este de doar două grade. Trăsături asemănătoare cu ale Pământului: se roteşte de la vest spre est şi ziua sa are durata de 22,7 ore, la care adaptarea ar trebui să nu constituie defel o problemă, chiar şi pentru unul ca mine (eu am necazuri cu ritmurile circadiene).

Apoi cubul îmi recită textul raportului original întocmit de Maiakovski. Marele călător rus a sosit aici spre sfârşitul iernii, găsind cerul de un albastru îngheţat şi senin, iar suprafaţa planetei fiind albă şi pustie – de unde şi numele. Aparatele de scanat au detectat o formă artificială, drept care navigatorul a investigat, descoperind un oraş părăsit.

„Cine putea construi această platformă uriaşă de piatră şi templele minunate care o împodobesc? S-a întrebat. Lumea aceasta este moartă. Tot ce se află aici trebuie să fi fost construit de fiinţe asemănătoare nouă. Dar de ce în Antarctica asta nesfârşită?”

A numit-o Zamok, însemnând castelul, iar pe constructorii necunoscuţi, arkhitektori. De aici şi termenul popular de arkian.

Explorarea castelului a dat naştere unei confruntări cumplite cu carnivorele ce-şi făcuseră bârlogul în temple. La început, specia părea doar interesantă, aducând în mare cu ursul polar de pe Pământ – şi cărui rus nu-i plac urşii? Aşa se explică numele pe care l-a dat acelor animale, medvedi.

„Blana lor lungă îşi schimbă culoarea din întunecată în alb, când se deplasează de la umbră la soare, murmură cubul. Colţii şi ghearele sunt redutabile.”

După aceea, a izbucnit un vifor. Când totul a devenit alb şi temperatura a scăzut la minus şaptezeci de grade, iar bio-scanerele au devenit nefuncţionale din cauza gerului, fiarele au atacat grupul de exploratori. „Doi membri ai echipajului, ucişi. Cranii sfărâmate. Un altul, dispărut, probabil mâncat. Aceste animale prezintă un grad periculos de inteligenţă şi şiretenie.”

A fost un simplu incident, desigur. Metalele descoperite de detectoare au adus pe planetă cartelul minier. Muncitorii au dărâmat încântătoarele temple cu buldozerul şi au ridicat cocioabele mizere ce există şi în prezent. Între timp, iarna se sfârşise, iar Bela s-a dovedit a nu fi defel o planetă moartă. Mii de specii au ieşit din ascunzătorile lor şi miliarde de seminţe şi spori au dat colţ, dezvoltându-se tumultuos până la sosirea verii, care a transformat suprafaţa într-un deşert dezolant.

Un gând simplu: Cât de fragilă e viaţa, dar şi cât de îndărătnică. Odată pornită, ea poate supravieţui aproape în orice condiţii.

Ajuns în acest punct, opresc cubul. A sosit medicul, o chinezoaică minusculă, dar energică, pe nume Anna Li.

Mă supune obişnuitei scanări medicale. Ciudată ocupaţie, fiindcă are de-a face cu mulţi necunoscuţi goi puşcă şi pesemne se întreabă după aceea, când îi vede îmbrăcaţi: Individul ăsta o fi cel cu un semn din naştere pe fund?

O anunţ că nu aduc cu mine nici o boală înspăimântătoare, doar dacă socoteşte ţăcăneala o boală molipsitoare. Îmi surâde mecanic, semn că nu-mi acordă atenţie.

— Nu ai nimic, îmi comunică, examinând banda imprimată, dar să te fereşti de dulciuri.

Apoi se îndepărtează în grabă.

După ce mă îmbrac, Căpitanul Mack preia din nou comanda, şi mă conduce pe coridoarele de un verde greţos, gemând de oameni purtând salopete gri. Pe ecusoane se lăfăiesc toate naţiile Pământului: jiang, grinzshpan, basho, mbasa, jones.

Spre mirarea mea, sunt cazat în apartamentul directorial. Un dormitor confortabil, o baie opulentă. Pe o terasă exterioară foarte întinsă, lucrările în piatră amintind de cele ale incaşilor stau dezgolite şi lucesc umed în ploaie. Priveliştea de peste valea fluviului, deschisă până spre munţii din depărtare, ar fi spectaculoasă, doar că este obstrucţionată de un paravan de plasă de oţel. Nişte lucruri semănând cu viermii se apropie încet prin umezeală.

— O să-ţi aducă cineva bagajele, îmi spune Mack. Dacă ai nevoie de ceva, sediul Securităţii se află alături. E la fel ca apartamentul tău, are două uşi, coridor şi terasă. Controlorul te va primi mâine dimineaţă, după ce te odihneşti.

Dă să plece. Însă eu am o întrebare de pus.

— Ce rost are paravanul acela?

Mack se încruntă.

— Aici obişnuia să doarmă domnul Krebs. Până când cineva a lansat o rachetă spre el. Din fericire, se găsea în biroul Securităţii şi stătea de vorbă cu mine, astfel că n-a păţit nimic.

— O rachetă?

— Una care se lansează de pe umăr, mă lămureşte, parcă scuzându-se, ca şi cum o rachetă de mici dimensiuni te omoară mai puţin decât una mare. O fi fost vreun angajat nemulţumit. Atunci am pus paravane. Avem unul şi în faţa biroului Securităţii.

— Proiectilul a fost furat din armureria voastră?

Mack mă săgetează cu privirea.

— Da.

— Şi unde doarme acum controlorul?

— În altă parte.

Închide uşa cu un gest hotărât, lăsându-mă să mă odihnesc cum oi putea, exact în centrul ţintei.

Cina se serveşte în sufragerie. Mack mă conduce către masa principală dintr-un salon privat. Sper să-l cunosc şi pe domnul Krebs. Însă controlorul cinează singur.

Fac în schimb cunoştinţă cu vreo zece directori şi ingineri. Engleza este cea de-a doua limbă a tuturor, astfel că aud o babilonie de accente ale celor care îşi exprimă speranţa fierbinte că voi reuşi să descopăr ucigaşul. Are deja la activ nouăsprezece morţi – aproximativ doi la sută din populaţia de 1042 de oameni. Doctoriţa Li apare din nou fulgerător, purtând un halat de laborator, şi mă anunţă că are hologramele cadavrelor şi toate datele rezultate la autopsie. Le pot vedea după cină.

— Sper că ai un stomac rezistent, mă atenţionează inginerul şef, un tip pe nume Antonelli, şi se strâmbă.

— De fapt, nu arată chiar atât de urât, spune Li. Întotdeauna o lovitură prin creştetul capului, executată cu un obiect ascuţit. Bizar mod de a ucide pe cineva, însă e silenţios şi eficient.

— Există vreun tipar în alegerea victimelor? Întreb. Bărbaţi ori femei, tineri ori bătrâni, homosexuali ori heterosexuali?

— Nu. Nu ar fi putut exista o diversitate mai mare, nici dacă cineva ar fi încercat să elimine o secţiune transversală a coloniei noastre. Adevărat, mai toate victimele sunt tinere. Dar asta ţine de demografia de aici.

Corect. Coloniile miniere arată cam aşa: câţiva oameni în vârstă conduc toată şandramaua, iar mulţi tineri viguroşi fac toate treburile grele şi deseori periculoase.

— Există totuşi un tipar. Toate crimele se comit aici, intervine Căpitanul Mack, deşi până în acest moment a rămas tăcută şi îmbufnată. Niciodată în tabăra minieră. E prima oară că oamenii se oferă voluntari ca să lucreze suplimentar în mină.

Cei din jurul mesei chicotesc destul de sumbru.

După ce terminăm de mâncat, o rog pe doctoriţa Li să mă prezinte celor mai tineri. Mă plimb prin sala principală de mese, dând mâna cu oamenii şi privind un caleidoscop de chipuri, care nu au în comun decât vârsta, sub treizeci de ani. Probabil junii se consideră până la ultimul directori în devenire, prezenţi aici ca să-şi facă pontajul, apoi să plece acasă şi să urce treptele ierarhiei. Mă întreb câţi dintre ei vor reuşi.

Câteva minute mai târziu, merg alături de Anna – am ajuns să ne tutuim aproape imediat – pe un coridor care duce la clinica ei. Când ajungem pe la jumătatea drumului, se opreşte şi spune:

— Prima crimă s-a petrecut exact aici.

— Aici?

Ne aflăm în mijlocul unui coridor absolut pustiu, nemobilat, lung de aproximativ douăzeci de metri, fără ferestre, bine iluminat şi lipsit de orice ascunziş. O întreb cine a fost victima.

— O femeie pe nume Cabrera. Atletă, bună alergătoare; viaţa e atât de plictisitoare aici, încât cei ce nu cad pradă băuturii se apucă de atletism. Dacă l-ar fi văzut venind, sunt sigură că ar fi putut scăpa.

— Cu ce a fost lovită?

— Pesemne cu un piolet, are mâner scurt, e uşor de dosit. Vârful a pătruns prin fisura longitudinală a craniului şi s-a afundat aproape şapte centimetri în mezencefal. Cabrera a mai trăit câteva ore în stare de comă, apoi a murit.

— Criminalul e neapărat un bărbat?

— Nu, având în vedere fetele care urmează cursuri de arte marţiale. Suntem copleşite numeric de bărbaţi şi dacă n-am fi în stare să ne apărăm, am avea câte-un viol pe săptămână.

— Vrei să sugerezi că nu toţi minerii sunt gentlemeni?

— Sunt gentlemeni aproape în aceeaşi proporţie ca poliţiştii.

Constat că am în faţă o femeie spirituală.

PROBA NUMĂRUL (2)

Din raportul redactat de Anna Li, medic generalist.

Această persoană l-a cunoscut pe Robert – colonelul Kohn – chiar în seara sosirii sale pe Bela.

Din scanarea lui medicală îmi amintesc doar că nu era circumcis. La masă, am observat că era un bărbat masiv, cu părul încărunţit prematur.

Discuţia noastră iniţială a fost utilă, cred, pentru că l-a ajutat să înţeleagă situaţia de aici, de pe Bela. A manifestat interes faţă

de datele pe care i le-am putut pune la dispoziţie. Nu am reuşit să stabilesc de la început dacă era inteligent, deşi vorbea ca o persoană cultivată. Admit că aroganţa intelectuală este unul dintre defectele mele grave. Noi, medicii, îi privim mai întotdeauna de sus pe poliţişti, chiar dacă se întâmplă să susţinem contrariul.

Când am plecat, am încuiat uşa laboratorului. Începusem să investighez un vierme comun, sau o larvă, sperând că descoperirea structurii factorilor ereditari cromozomiali ar asigura un model pentru lucrări ulterioare privind creaturile mai complexe şi mai interesante de pe Bela.

Urându-i colonelului tot binele în gând, m-am apucat de activitatea tăcută şi pasionantă, care m-a făcut să uit cu desăvârşire de cadavre şi de cei care le-au lăsat în urmă.

PROBA NUMĂRUL (3)

Din agenda colonelului Kohn.

Glasurile indiferente ale ceasurilor anunţă miezul nopţii, dar nu am deloc senzaţia că ar fi această oră. Sunt pregătit de culcare, dar, din câte s-ar părea, nu de somn. Creierul meu continuă să funcţioneze în gol în plictisul sec al oboselii.

Mă bucur că mi s-a implantat acest cip în laringe, astfel că nu trebuie să vorbesc tare ca să-mi înregistrez gândurile. Niciodată nu ştii cine trage cu urechea. Tehnica seamănă oarecum cu a ventrilocilor, şi nu e greu de deprins. Toate porcăriile din fluxul conştiinţei ajung astfel în agendă, care este îngropată adânc în memoria codificată.

Fotografiile puse la dispoziţie de Anna sunt destul de înspăimântătoare, şi nu mă prea ajută. Despre notiţele lui Mack privind crimele se poate afirma acelaşi lucru. Ucigaşul este eficient. Modul de operare este bizar. Victimele sunt alese la întâmplare.

Crimele au debutat pe coridoare, s-au produs pentru scurtă vreme în crescătoriile hidroponice, apoi s-au petrecut oriunde. Cei care făceau jogging au fost puşi la pământ pe culoarele de alergare, cei care lucraseră până târziu, au sfârşit în ateliere şi birouri.

Omorurile au continuat chiar şi după ce Mack a dat ordin ca oamenii să nu meargă nicăieri fără un însoţitor. O femeie folosea toaleta, în vreme ce alta stătea de pază la uşă. Când cea dinăuntru a încercat să deschidă uşa, n-a putut din pricina cadavrului prietenei.

Metodele obişnuite de investigaţie au dat greş. Testele pentru descoperirea de pete de sânge, urme de păr sau fibre nu au dat nici un rezultat. Coloniei îi lipsesc echipamentele necesare pentru efectuarea de teste psihologice sofisticate. Metodele folosite de Mack au fost improvizate şi dure; după prima crimă, a interogat pe toată lumea, i-a eliminat de pe lista suspecţilor pe cei care aveau alibiuri solide, apoi a arestat trei oameni care nu aveau alibi.

Rezultatele nu au fost îmbucurătoare. După alte două crime, a trebuit să-i elibereze pe suspecţi.

Problema e că nu toţi au alibi pentru fiecare crimă, nici chiar pentru mai multe. Nu se descoperise nici o urmă a armei. Deşi inginerii minieri erau în număr preponderent, pioletul nu se număra printre instrumentele lor standard; probabil fusese adus în bagajele personale de cineva pasionat de ascensiuni sau alpinism. Computerele lui Mack au verificat facturile bagajelor personale pe o perioadă îndelungată, atât cât au permis evidenţele, dar nu au descoperit nici un asemenea obiect.

Platforma de piatră de sub picioarele noastre este înţesată de pasaje înguste. Când au apărut tot soiul de poveşti privind ucigaşi extratereştri, Controlorul a luat la început în râs o asemenea idee, după care i-a dat ordin lui Mack să examineze posibilitatea. Aproape oricare fiinţă umană adultă era prea mare ca să poată trece pe acolo, aşa că a folosit un robot.

Cubul de memorie conţine câteva imagini ale picturilor rupestre pe care le-a descoperit sub pământ, primele care fuseseră văzute vreodată, lăsate de arkienii din Zamok, nişte fiinţe bipede cocoşate, de culoare cafenie, având picioare cu trei degete, capete de forma unor bostani şi probleme dentare grave. Însă, cu excepţia unor excremente şi a câtorva oase de animale mici, nu se descoperiseră semne ale vreunei prezenţe recente.

Concluzia nu a surprins-o pe Anna. Analizând circumstanţele în care se comiseseră crimele, trăsese deja concluzia că ucigaşul era de origine umană, la fel ca victimele sale.

Ei, la naiba. Încă mă străduiesc să adorm, dar fără nici o şansă. Sunt prea obosit, evident, iar creierul meu continuă să ruleze în gol.

Simţind nevoia de a inspira puţin aer adevărat, îmbrac un halat, deschid o uşă groasă ce dă spre terasă şi mă strecor pe după paravan. Dinspre fluviu răzbate un urlet tremurător. De sus cad picături reci ca gheaţa, iar tunetele fac să se cutremure dealurile îndepărtate.

Aici sus, aerul are un gust plăcut – fitoplanctonul şi verdeaţa junglei lucrează din plin ca să elimine gazul otrăvitor pe care ne place să-l inspirăm. Îmi simt deja inima bătând mai iute. Presupun că atunci când te afli în junglă, printre toate chestiile acelea în putrefacţie, ai parte de o duhoare. Aşa e în mai toate junglele.

Picioarele desculţe îmi sunt reci, am uitat să-mi aduc papuci. Blocurile de piatră sunt netede şi alunecoase. Simt cum strivesc mici viermi sub tălpi. Traversez terasa către un parapet scund şi privesc în jos. Fulgerele licăresc deasupra junglei dense şi întunecate, care mărgineşte malurile fluviului. Apoi dau de un miros ce-mi aminteşte de cuşca unui leu de la o grădină zoologică.

Auu!

Pfiu! Ce şoc neplăcut.

O clipă, să reiau firul evenimentelor. Dinspre biroul Securităţii răzbătea o lumină, iar eu mă întorsesem în acea direcţie şi lipăiam spre el, când cineva a deschis brusc uşa, a îndreptat un pistol de şocuri spre mine şi a strigat:

— À bas!

M-am azvârlit pe pietrele umede, iar proiectilul a vâjâit pe lângă mine. M-am răsucit exact la vreme ca să văd ceva mare, care venea peste parapet, răsturnându-se înapoi şi dispărând.

Acum mă simt mai bine. Mă aflu în sediul Securităţii, iar un tip tânăr în uniformă îmi oferă un prosop, exact ce-mi trebuie în aceste momente.

— Domnule, mi se adresează politicos, cred că nu ar trebui să ieşiţi afară noaptea. Uneori, se întâmplă ca animalele sălbatice să se caţere pe ziduri.

Am în faţă un tip slăbănog şi agil ca un arc strâns, cu o umbră de barbă pe bărbie şi ochi negri extrem de vii. Vorbeşte engleză cursiv, dar câteodată într-un mod original. E locotenentul Michel Verray, ofiţer de securitate.

În jurul nostru, nenumărate monitoare clipesc şi bâzâie parcă mai mult pentru sine. Aici e paradisul oricărui pervers. Într-un dormitor, un maldăr tumultuos de aşternuturi sugerează o pereche de amorezi care încearcă să se bucure de puţină intimitate cât fac dragoste. Iată una dintre scenele cele mai lipsite de interes – un dormitor pustiu – al meu.

La Baza Principală, Michel este singurul asistent cu program normal al căpitanului Mack. El îi spune, cu o inflexiune ironică, Maman.

— Poftiţi, domnule colonel. Este cheia de la biroul Securităţii. Sunt convins că Maman nu are nimic împotrivă. Şi o să vă încredinţez un pistol, contra semnătură.

În timp ce completăm formularele, flecărim de una şi alta. Iau pistolul, verific încărcătura, apăs butonul de recunoaştere până când acesta memorează tiparul capilarelor de pe mâna mea. Bună, domnule pistol! Bună, colonele!

Mai schimbăm câteva banalităţi.

— Presupun că nu e chiar mama ta, nu-i aşa?

Omul face o strâmbătură comică.

— Non. Dar cred că i-ar plăcea.

Dacă are dreptate, ar fi primul semn de sentiment uman pe care l-aş descoperi la Mack. Michel mă iniţiază în activitatea biroului, explicându-mi că monitoarele au fost instalate după primele crime.

— Ne străduim să-i convingem pe oameni să stea în zonele aflate sub supraveghere. Îmi pare rău că nu avem mai multe echipamente. Nu deţinem suficiente camere, astfel că oricine poate pândi în zonele neiluminate, aşteptând doar o şansă pentru a ataca.

— Dar oamenii nu s-au plâns că îi spionaţi?

— La început, da. Acum, când sunt speriaţi de-a binelea, nu se mai plâng atât de mult. În orice caz, am ajuns să ne spionăm între noi. Acolo e camera mea, cu colegii mei de apartament. Iar dincolo cred că o veţi observa cu încântare pe Maman citind în pat.

Mack nu are peruca pe cap, iar părul îi este tuns scurt. Îmi aduce aminte de portretul făcut de Picasso scriitoarei Gertrude Stein. Întreb dacă cele vreo zece arme din rastel sunt singurele existente în cadrul coloniei. Nu, sigur că nu. Oamenii de la Securitate – Mack şi Michel, plus Vizbee şi Smelt – poartă arme la ei. La fel domnul Krebs, inginerul şef Antonelli şi încă unul sau doi dintre şefii cei mari. De fapt, toţi vor arme, însă Mack se opune şi, până acum, Krebs a fost de partea ei.

Au dreptate, normal. Civilii înarmaţi pot fi mai primejdioşi decât orice criminal.

— Şi ce s-a întâmplat cu rachetele? Întreb.

Michel surâde larg, înţelegând la ce fac aluzie.

— Toate cele cinci care au mai rămas sunt aici, sub cheie, care se află la Maman.

— Îmi închipui că atacul asupra Controlorului a făcut-o să-şi piardă din prestigiu.

— Toată situaţia asta o face să-şi piardă prestigiul. Devine tot mai sumbră pe zi ce trece. Chiar dacă arată ca un munte, tot o roade insuccesul. Şi refuză să ia medicaţia pe care i-a recomandat-o doctoriţa Li.

Michel aduce o sticlă de coniac şi două pahare de plastic dintr-o cameră alăturată. Băutura stârneşte un foc binevenit în măruntaiele mele. Continuăm să flecărim şi curând devenim amici. Aşa aflu că Michel a făcut o explorare a pasajelor subpământene.

— Tu ai construit robotul?

— Non. Minerii aveau deja astfel de lucruri pentru a cerceta locuri prea înguste ori periculoaze pentru oameni. Le spuneau păianjeni – maşinării mărunte, cu trei picioare, o cameră digitală şi un spot. Eu l-am dirijat prin tuneluri, am făcut un cub de memorie pentru Maman şi, pe ascuns, unul pentru mine.

A făcut un gest din umeri, rostogolindu-şi ochii în sus, într-o expresie comică de spaimă.

— Doamne, ce s-ar supăra dacă ar şti de copia asta.

— De ce?

— Ca multe alte bunici, e greu să te înţelegi cu ea. Îşi închipuie că puterea stă în cunoaştere. De acord, o fi având dreptate.

Vrea să ştie tot ce se petrece aici. N-am nimic împotrivă, asta îi este meseria. Dar vrea să şi monopolizeze informaţiile, să le pună deoparte împotriva oricăror duşmani.

— Înseamnă că are inamici.

— Mais oui, spune proaspătul meu prieten, cu un aer de bună dispoziţie, şi dă peste cap ce i-a mai rămas în pahar. În afară de mine şi Krebs, toată lumea o urăşte de parcă ar fi pesta.

Chiar aşa, precum ciuma, zici? În fine, oricum nu-mi închipuisem că era nesperat de populară. Pe măsură ce face din nou plinul paharelor, Michel devine tot mai franc. Profitând de asta, îl întreb:

— Dar de ce ai vrut să ai şi tu un cub, Michel?

— Când ajung acasă, vreau să obţin o diplomă în Civilizaţii Extraterestre şi să mă apuc de predat. Am început să analizez informaţiile cadru cu cadru şi cred că pot să-mi scriu toată theeza din ce există acolo. Le bon Dieu nu a avut intenţia să mă facă poliţist, a adăugat, apoi roşeşte, socotind că aş putea lua remarca drept o insultă la adresa profesiunii mele.

— Sunt de acord cu Dumnezeu, îl asigur, cu un aer solemn, apoi îi urez noapte bună.

Înarmat, traversez terasa fără nici o problemă.

Bun băiat, gândesc la întoarcere. Mi-a salvat viaţa, apoi m-a scutit de nenumărate motive de jenă post-mortem. Cum ar fi fost o însemnare finală din dosarul meu personal care să sune aşa: În prima zi a ultimei misiuni încredinţate, Kohn, Robert R., colonel, număr de cod 52.452.928, a reuşit să se lase înghiţit de sălbăticiuni.

Noapte bună tuturor. Şi vise plăcute.

Dimineaţa apare cu ploaie, tunete, fulgere şi un şoc foarte neplăcut.

Sunt convocat încă din zori în biroul lui Krebs. Căpitanul Mack bate la uşă şi, când ies nesigur pe picioare, cu ochii lipiţi de somn, mă conduce într-o muţenie sumbră, pe un labirint de coridoare.

Ne aflăm undeva în adâncul Bazei Principale, când ajungem la noul apartament directorial, situat la o asemenea adâncime, încât vuietul furtunii s-a stins cu totul. Este evident că domnul Krebs nu vrea ca noul lui apartament să mai fie lovit de vreun proiectil.

Biroul este spaţios, neutru şi urât, lucru ce se poate spune şi despre ocupantul lui. Mack se retrage fără o vorbă, iar un bărbat cu o faţă sumbră, umflată, stând pe un fotoliu directorial, cu spătar înalt, se apleacă în faţă şi îmi întinde două degete moi pe care să i le strâng în semn de salut.

Trăsătura principală de pe faţa lui este falca de jos, care pare o cupă de excavator. Caninul inferior dreapta îi iese în afara. Burta îi trece peste tăblia biroului, însă braţele îi sunt subţiri şi par neobişnuite cu vreun efort fizic. Îl categorisesc drept directorul perfect, un grăsan cu un fund ce atârnă, care nu e bun la nimic altceva decât să dea ordine unor oameni mai deştepţi şi mai puternici decât el.

— O să pleci peste jumătate de oră, mă întâmpină, în loc de salut.

— Să plec, unde?

— Cum unde, să examinezi cadavrul, mormăie, lăsându-se să cadă din nou pe spătarul înalt al fotoliului. Să o iei pe Li cu tine. E un doctor de mâna a treia, dar nu avem pe cineva mai bun.

— A mai avut loc o crimă?

— Nu ţi-a spus Mack? Ce mama dracului, trebuie să mă ocup de toate? Da, s-a petrecut la Tabăra minieră Alfa.

— E prima crimă la o tabără minieră.

— Întocmai. Acum, căcăcioşii ăştia laşi, care lucrează pentru mine, nu vor mai vrea să coboare în subteran. Îşi închipuie că se află aici să înfulece mâncarea oferită de companie, să îşi facă pontajul şi să lucreze cât mai puţin.

Încep să pricep de ce ar dori cineva să îl spulbere cu o rachetă pe domnul Krebs. Pare să aibă o părere la fel de proastă despre mine. Stă locului, sfredelindu-mă cu privirea vreme de câteva secunde, apoi mă întreabă pe neaşteptate:

— Sper că nu ai de gând să-mi încarci bugetul cu onorariul tău.

Îşi împinge falca de jos şi mai mult în faţă.

— Nu. Sunt plătit de cei de la centru, iar cartelul le rambursează cheltuielile.

— Aha, slavă cerului pentru serviciul ăsta. Cel care a murit nu era cineva important. Să mulţumim cerului şi pentru serviciul ăsta.

Cu aceste cuvinte se încheie şi întrevederea noastră.

Îmi iau agenda, îi pun o baterie nouă şi o întâlnesc pe Anna în faţa clinicii. Are cu ea o sacoşă plină de fiole pentru probe şi o trusă medicală. O ajut să le care.

— Ţi-am întâlnit şeful, îi spun, în timp ce ne grăbim spre platforma de decolare.

— Îl deteşti de cum îl vezi. Grăbeşte-te, nu avem decât un zbor pe zi, nimic mai mult.

Zece minute mai târziu, decolăm şi ne trezim azvârliţi drept în colţii furtunii.

Aşa un zbor mai zic şi eu. A durat o oră sau, mai curând, o eternitate, indiferent cum ai privi lucrurile. Blestemata de cutie neagră care ne dirija fusese programată să ne ducă pe ruta cea mai directă, probabil din dorinţa de a economisi combustibil, aşa că am traversat un golf larg, unde apa întunecată era cât se

poate de învolburată. Vântul se repezea furios spre ţărm, iar noi zburam exact în faţa lui.

Sunt aproape sigur că un fulger va prăji cutia neagră şi ne va trimite direct în fundul mării. N-am mâncat de dimineaţă, aşa că nu am ce să vomit, decât stomacul în sine, probabil.

Anna îndură toate zgâlţâielile şi hopurile cu stoicism, ori aşa mi se pare mie. Cu toate astea, bag de seamă că şi ea scoate un geamăt de uşurare când, într-un târziu, lăsăm golful în urmă şi ne aşezăm cu o trepidaţie pe un alt cerc de beton spălat de ploaie, aflat în apropierea unui grup de boite şi ateliere.

— Gata, am ajuns la Alfa, mă anunţă ea.

Câţiva oameni apar în goană cu umbrele – da, chiar umbrele, din cele folosite pe Pământ – dar bineînţeles că noi ajungem oricum leoarcă. Aici sunt cazaţi douăzeci şi patru de oameni, însă trei sunt plecaţi să repare o pompă de noroi, ce-o mai fi şi aia. Aşa se face că-mi sunt prezentaţi douăzeci de oameni vii şi unul mort.

Acesta din urmă este un tânăr pe nume Thoms. Zace cu faţa în jos pe podeaua de beton a atelierului. La prima vedere, singura diferenţă privind modul de operare este faptul că a fost lovit în ceafă, iar nu în creştet.

— Se pare că arma a pătruns prin scizura mediană posterioară a bulbului rahidian, spune Anna, mai mult pentru agenda ei.

Însă după aceea îşi pune pe cap o lampă cu xenon şi o lupă tridimensională de mare putere, îşi lasă lentilele peste ochi, îngenunchind, şi aproape că atinge cu nasul părul îmbibat de sânge de pe cap.

Când o ajut să se ridice, se încruntă.

— Rănile celor din Zamok erau bine conturate, mormăie. De data asta. Rana nu mai e chiar atât de precisă. E ca şi cum arma

s-a turtit la impact. Va trebui să fac o comparaţie când vom duce cadavrul la laborator. Ajută-mă să-l întoarcem.

Într-un anume fel, mişcarea cadavrului are un efect calmant asupra mea. De fiecare dată când dau cu ochii pentru prima oară de un cadavru, sufăr un şoc, în ciuda atâtor ani de când tot văd urmările unor acte de violenţă. Numai că atunci când manevrez un cadavru şi îi percep greutatea aparte, îndeosebi unul, aşa cum se întâmplă acum, în care se instalează rigiditatea, ştiu că am între palme pământ şi piatră, nu o persoană, şi reuşesc să o tratez ca pe orice altă dovadă criminalistică.

Examinarea superficială îmi arată că, în afară de a fi mort, lucru pe care l-a remarcat şi Anna, Thorn nu ne mai oferă nici o altă informaţie. După ce facem o mulţime de fotografii holografice, îl băgăm într-un sac, iar minerii ne ajută să îl punem într-un frigider.

Îmi petrec restul zilei într-un birou mic şi gol, cu un singur monitor, care clipeşte nesigur pe o măsuţă ciobită de duroplast. Beau cafea, mă îndop cu nişte sandvişuri rău făcute, acoperite cu nişte maioneză sintetică şi greţoasă, şi îi interoghez pe supravieţuitori.

Nimeni nu a văzut sau auzit ceva. Thoms era apreciat de toată lumea, nu avea nici un duşman declarat, iar toţi cei de la punctul de lucru Alfa erau sub observaţie în momentul morţii, pe care Anna îl situează între 6:30 şi 8:00 dimineaţa. Am ajuns la ultimul nume de pe lista mea, când doamna Justiţie îşi ridică legătura de peste ochi şi îmi aruncă o privire.

Martorul – pe nume Ted Szczech, pronunţat Şec – este un puşti palid şi slăbănog, ce pare să aibă în jur de şaisprezece ani şi poartă o salopetă care i-ar putea servi şi drept cort. Intră în cameră târându-şi picioarele şi aduce un plic.

— Aa. Aam, am ceva, ceva pentru dumneavoastră, domnule, se bâlbâie el.

— Serios? Ce anume?

Mâncarea proastă şi lipsa oricărui progres m-au făcut să-mi pierd buna dispoziţie.

În următoarele cinci minute, Ted se împleticeşte în propria-i limbă. Treptat, înţeleg din exprimarea lui bâlbâită că lucra în acelaşi atelier cu Thoms, astfel că a fost primul care a observat cadavrul, înainte de a da alarma, a dat fuga să-şi caute camera digitală, anticipând că, în scurtă vreme, toată lumea din Alfa avea să dea buzna la locul faptei, şi va şterge ori distruge orice indiciu.

— Şi atunci de ce nu mi-ai adus fotografiile imediat? Îl întreb cu glasul cel mai gros şi grav cu putinţă.

În realitate, mă impresionează iniţiativa lui.

— Mm. mm. mi-am aşteptat rândul la anchetă, explică Ted. Şi. Aa. Aa.

— Ce mai e? Spun, începând să extrag fotografiile din plic.

— Aă. Se pot vedea foarte clar urmele de picior.

— Urme de picior?

— Da. Au apărut când am folosit lumină infraroşie. Lumina obişnuită nu evidenţiază nn. Nimic. Nn. Nici n-am ştiut că erau acolo, decât după ce le-am impp. Primat.

Mă uit lung la urmele de picior cu trei degete, existente în jurul unui cadavru care este atât de proaspăt, încât la lumină neagră luceşte datorită căldurii pe care încă o degajă. Dimineaţa foarte devreme, podeaua de piatră era rece, iar trupul ucigaşului a creat suficientă căldură tranzientă ca să fie înregistrată de camera foto.

— Probabil că a fugit când ai dat să deschizi uşa, comentez eu.

Asta pare să-l sperie pe Ted.

— Aşa credeţi? Întreabă, făcând ochii cât cepele. Chiar aşa? (De data asta fără să se bâlbâie deloc.)

După ce îi arăt fotografiile, Anna pare gata să-şi smulgă părul ce dă să încărunţească.

— Of, Mare Tao. Stabilisem doar. Ucigaşul trebuie să fie uman, se vaită gemând.

— De acord, a fost un om. Apoi apare trei-degete, se apropie de cadavru, o rupe la fugă, dispare în junglă şi.

Glasul meu se stinge fără să închei fraza. Anna mă priveşte. Mă uit şi eu la ea. Amândoi ne aducem aminte unde am mai văzut picioare cu trei degete.

— Am face bine să ne întoarcem la Zamok, spune. Imediat!

Furtuna s-a potolit, iar călătoria de întoarcere este cam plicticoasă, ceea ce nu a fost cazul la venire. Învelit în sacul translucid de plastic şi aşezat în spatele nostru, cadavrul îmi aduce aminte în mod neplăcut de un făt gigantic înfăşurat în placenta lui.

Reveniţi la Castel, ne cărăm bagajele în spate şi călcăm prin băltoace mari, după care mergem pe coridoare cenuşii până ajungem în laboratorul Annei. Caut pe infopack fotografiile făcute de Păianjen în subteran şi le verificăm. Într-adevăr, arkienii au picioare cu trei degete ce seamănă cu imaginile neclare ale lui Ted.

În timp ce-mi fac ceai pe un încălzitor aflat sub un clopot vidat, Anna o apelează pe Mack şi solicită cubul de memorie cu explorarea integrală a pasajelor subterane.

— Nu eşti autorizată să cunoşti aceste informaţii, mârâie femeia lipsită de graţie.

— Cum adică? Se răsteşte Anna. Am drept de acces la orice informaţii. Sunt necesare în activitatea mea.

— Ai acces la puţoaiele angajaţilor! Nu eşti ofiţer de Securitate, nu ai nici o aprobare.

Văzând unde a ajuns discuţia, intervin:

— Căpitane, eu am drept de acces la fel ca tine, ba chiar mai mult. Trimite odată cubul acela, dar cât mai urgent.

Mă simt foarte satisfăcut. Poate n-o fi frumos să faci paradă cu gradul tău, dar se dovedeşte eficient.

Ne calmăm, apoi apare Michel cu un pachet sigilat, pentru primirea căruia eu şi Anna trebuie să semnăm. Tânărul îmi clipeşte complice, după care se duce în treaba lui. Două minute mai târziu, eu şi doctoriţa stăm alături, urmărind pe computer imaginile din cub.

Formele cu aspect solid tresaltă, se stabilizează, îşi pierd din claritate, se limpezesc. Coborâm o serie de trepte înguste. Lumina intensă baleiază înainte şi înapoi, mişcările ei fiind încurcate de înaintarea robotului. Anna opreşte un cadru pe ici, colo, să avem o imagine mai clară.

De-a lungul pereţilor de piatră netedă, mărşăluieşte o procesiune de arkieni pictaţi în costume fantastice, făcute din piei de animale şi pene. Capetele au o înfăţişare ciudat de ascuţită, conferită de dinţii proeminenţi. La picioarele scării, un coridor se desparte, pornind spre stânga şi dreapta, iar robotul începe să exploreze. Pasajele se desfac şi se bifurcă mereu, astfel că el pătrunde în încăperi mici, ale căror pereţi sunt acoperiţi cu picturi hidoase, care mă fac să mă gândesc la arta mayaşă de la Tikal şi Dzibilchaltun.

Totul este fascinant, dar nu ne ajută deloc în problema noastră. Până să se sfârşească spectacolul, s-a răcit şi ceaiul.

— Aşadar, domnule colonel, ce concluzie trageţi? Mă întreabă Anna, cu o ironie deloc nevinovată.

— Un extrateres. Încep eu.

— Arkienii sunt băştinaşi, mă corectează. Noi suntem extratereştrii.

— Bine, bine. Întâi de toate, ai avut dreptate. Crimele de la Zamok nu puteau fi comise de un arkian. Dacă te întorci şi vezi pe coridor o creatură ciudată, fugi, urli, te aperi, acţionezi într-un fel, ceea ce victimele nu au făcut. Omorurile de aici au fost comise de un om. Prin urmare, ne confruntăm cu o anomalie.

Ne privim în linişte. Căutând o idee prin mintea golită de gânduri, o întreb:

— Ce ştim despre arkieni?

Ea face un gest.

— Ce ai văzut şi tu.

— Nu asta. (Nu ştiu ce voiam să spun.) Cum au supravieţuit pe lumea asta? E atât de bizară, ba un ger extrem, ba o arşiţă de iad, anotimpuri care ţin decenii întregi. Cum s-au descurcat?

Oftează.

— Nimeni nu ştie. Noi suntem doar un coş pe faţa acestei planete. Am venit aici cu viziunea tipic mărginită a inginerului, să săpăm, să topim şi să livrăm lingourile, apoi să plecăm acasă, când secăm filoanele.

Îşi face de lucru câtva timp, încălzind ceaiul, apoi continuă:

— Sunt la fel de rea ca toţi ceilalţi. Îmi petrec zilele efectuând exerciţii fizice de rutină şi tratând răni ortopedice ale celor ce lucrează în mine. De la asta mi se trage şi chestia cu puţoaiele angajaţilor. După program, încerc să fac şi ştiinţă adevărată.

— Şi-ai reuşit să descoperi ceva util?

— Pentru soluţionarea crimelor? Nu. Dimpotrivă, n-are nici cea mai mică legătură. Încerc să descifrez biologia moleculară a.

— Aha, înţeleg.

— În orice caz, m-ai întrebat cum se adaptează băştinaşii la lumea asta. Răspuns: nu ştiu felul de funcţionare al lucrurilor pe Bela. Lucrurile practice ne răpesc atât de mult timp, încât nu ne mai rămâne nici o clipă să fim şi inteligenţi.

Prin urmare, renunţăm. Îi trimit lui Michel informaţiile culese la Alfa, apoi mergem la cină.

O reluare a celor petrecute seara trecută – Mack mâncând, inginerii măsurându-mă din ochi, întrebându-se dacă ştiu ceva ce ei n-au aflat încă despre ultima atrocitate. Ca să evit întrebările la care nu vreau (de fapt, nu pot) să răspund, ocolesc orice conversaţie, îi spun noapte bună Annei şi profit de prima ocazie prielnică pentru a-mi târî fundul bătrân şi obosit la culcare.

Prin uşa ce dă spre terasă văd că se instalează o nouă furtună. Cubul îmi spune că „ploile de primăvară” ţin aproximativ patruzeci de ani. Ce părere ar avea Noe?

Mă întind în pat, dar iarăşi nu pot adormi, pentru că fulgerele mă trezesc de fiecare dată când închid ochii. Blestemând, mă ridic şi caut o modalitate de a întuneca fereastra.

Un fulger brăzdează cerul. În cadrul paravanului, un monstru se holbează la mine.

Încă un fulger spintecă bezna. Mă uit din nou. Ei, lasă prostiile, e doar un animal.

Cu toate astea, e impresionant. Stă ridicat, cu picioarele încovoiate, corpul acoperit de o blană aspră, de culoare nedefinită. E un mistreţ, Dumnezeule, un mistreţ uriaş, cu două picioare. Urechi păroase, ochi roşii, în care sclipeşte o inteligenţă porcină ce mă uimeşte, şi colţi, doi jos şi doi sus, de un oranj murdar, însă albi acolo unde se întretaie şi se freacă unii de alţii, şi îndeosebi botul plat, fremătând neîncetat, cu nările păroase dilatate.

Apoi constat în mod evident că nu e mistreţ sau ceva care să poată fi recunoscut. Are gheare lungi în loc de copite. Cu membrele din faţă musculoase, potrivite pentru mers ori căţărat. Să ne imaginăm un urs mare, încrucişat cu o purcea, încrucişat cu. cu ce? Cu ceva, acolo.

Pe întuneric, acel triumf al manipulării genetice naturale zgârie transplastul gros cu ghearele de douăzeci de centimetri, scoţând un sunet înnebunitor. Un nou fulger îl luminează. I se văd complet colţii lungi de doisprezece centimetri, apoi creatura se întoarce, frustrată.

Încă un fulger. Animalul a dispărut.

Destul de zdruncinat, îmi continuu căutarea, descopăr un comutator pe perete şi îl ating. Da, lăudaţi fie zeii, oricare ar fi ei, fereastra se întunecă. Mă duc din nou la pat şi încerc să adorm.

Prin minte mi se derulează o procesiune de creaturi înveşmântate cu pene, urmate de porci în două picioare şi de medvedii lui Maiakovski, animalele asemănătoare cu urşii, care i-au atacat oamenii în urmă cu şaptezeci de ani, când pe Bela domnea iarna.

De ce mi se pare că aceste creaturi ciudate seamănă vag între ele?

PROBA NUMĂRUL (4)

Din raportul întocmit de Li, Anna M., medic generalist.

Mi-am petrecut seara în laborator, cu intenţia de a lucra la proiectul meu. Însă gândurile mi se îndreptau mereu spre cadavrul din congelator.

Într-un târziu, am cedat curiozităţii, l-am târât pe sărmanul domn Thoms pe masa de examinare şi m-am apucat să-i examinez rana. Am descoperit ceva bizar aproape instantaneu.

Probabil că ar fi trebuit să-l chem imediat pe colonel, dar am socotit că dormea deja. De aceea mi-am promis că voi discuta cu el la micul dejun, fără să-mi dau seama că, extrem de obosită după toate aventurile de peste zi, s-ar putea să dorm mai târziu şi să ratez întâlnirea de dimineaţă cu el. Exact aşa s-a întâmplat.

PROBA NUMĂRUL (5)

Din agenda colonelului Kohn

— Aşa, face domnul Krebs, strângând din fălci şi plescăind, ce ai descoperit până acum?

Biroul lui lipsit de ferestre îmi creează senzaţia că aş fi fost îngropat de viu. Individul, cu profilul lui de piranha, cu mâinile plăpânde şi cu stomacul revărsat peste curea şi tăblia biroului reuşeşte să arate în acelaşi timp periculos şi neajutorat.

— Cine credeţi că a încercat să vă omoare cu proiectilul acela? Îi răspund tot printr-o întrebare, să întreţinem conversaţia.

E o întrebare pe care am visat-o (cu adevărat) noaptea trecută, când subconştientul meu a făcut, în cele din urmă, ceva folositor.

— Eu vreau răspunsuri, nu întrebări.

— Hm, încă nu am nici un răspuns. Numai că nu-i vorba doar douăzeci de crime. A mai fost şi o încercare de asasinare a directorului executiv al coloniei. Sunt curios dacă există vreo legătură.

Mârâie. Chiar aşa face, mrrr. Ca un câine.

— Discută cu căpitanul Mack. Cu aşa ceva se ocupă.

— Mă mir că aţi păstrat-o într-o funcţie atât de importantă după câte nenorociri s-au petrecut aici, spun eu fără fereală.

— Am încredere absolută în ea.

Interpretez asta drept o recunoaştere că oricine ar fi numit în locul ei, ar putea folosi armele de la sediul de Securitate pentru o nouă încercare de asasinat.

— Bine, dacă nu te deranjează să-mi răspunzi la întrebarea iniţială, ce ai descoperit legat de crime?

Îmi deschid agenda şi o fac să bâzâie. Pe scurt, îi prezint evenimentele din ziua precedentă. La sfârşit, trag concluzia:

— Arkienii au intrat şi ei în joc.

— Dar au murit cu toţii! Spune aproape răcnind.

— Am murit la fel ca mayaşii sau egiptenii, celţii sau cambogienii, ori alţi constructori ai unor oraşe părăsite de pe Pământ. Doar s-au mutat de acolo. Descendenţii lor continuă să trăiască. Primăvara i-a scos pe arkieni din ascunzători, şi ce au găsit? Acropolele lor, templul lor de pe munte, pângărit de extratereştri – adică de noi. Asta i-a iritat, şi atunci au ucis primul om.

Consider că teoria asta e destul de frumoasă – mult prea frumoasă ca să fie şi adevărată.

— Vrei să sugerezi că nu oamenii au comis crimele?

Cu răbdare, îi explic dificultatea de a încercă să arunci în spinarea băştinaşilor vina pentru primele nouăsprezece omoruri.

— Deci, îmi spui că avem doi ucigaşi, în două locuri diferite, care omoară oameni în acelaşi mod bizar, iar unul e uman, iar celălalt, cine ştie ce. Asta e cea mai neroadă teorie pe care am auzit-o vreodată.

— Domnule, aţi rezumat perfect problema. Probele sunt absurde. Dar astea sunt dovezile.

Restul discuţiei se dovedeşte o pierdere de vreme. Ridicăm glasul unul la celălalt, iar asta nu duce nicăieri. Curând va sosi o navă de aprovizionare şi cred că o să profite de ea ca să mă

trimită acasă, pentru că funcţia îi conferă un asemenea drept. În felul ăsta, o să fim amândoi fericiţi.

Simţind nevoia de a mă răcori puţin după partida de ţipete, am pornit să caut laboratorul Annei şi m-am rătăcit imediat.

Nu ştiu dacă am precizat deja, dar Baza Principală este un labirint ameţitor. Clădirile au fost înălţate la diferite intervale, în scopuri diferite, din materiale diverse, care erau disponibile în momentul respectiv. De atunci încoace, populaţia a crescut la peste două mii de persoane, după care a scăzut, pe măsură ce filoanele exploatate s-au epuizat şi minele au fost închise. Acum, o duzină de clădiri au rămas goale în mod permanent, iar un vălmăşag de coridoare duce spre acele clădiri sau vine dinspre ele, deşi nu mai au nici un rost, pentru că deseori pornesc sau se opresc în faţa unor ziduri oarbe, unde accesul în structura respectivă, abandonată, s-a sigilat.

Aproximativ jumătate din populaţie este absentă în permanenţă, iar asta nu face decât să sporească confuzia generală. Unii se află la tabăra minieră Alfa, singurul loc unde activitatea se desfăşoară în regim de permanenţă, restul, la topitorii sau la găsirea de noi locuri de exploatare. După aceea, oamenii revin să lucreze în administraţie sau întreţinerea locuinţelor. Scopul este instruirea tinerilor în privinţa tuturor fazelor de administrare a coloniei.

Însă asta mai înseamnă că oamenii să fie într-un permanent du-te-vino, ceea ce dă naştere unei turbulenţe neîncetate. Am o memorie aproape fotografică a chipurilor şi, cu toate acestea, pe mulţi dintre cei cu care trebuie să schimb câte-o vorbă nu i-am văzut niciodată.

Două persoane pe care le recunosc sunt Vizbee şi Smelt, gărzile de la punctul de aterizare a navetelor, care trebuie să fi fost aduşi la bază. Vizbee e insolent pe cât poate.

— Vă place Bela, domnule? Mă întreabă cu un surâs insidios.

Bine că, de la ultima noastră întâlnire, a învăţat măcar să utilizeze cuvântul „domnule”.

— Păreţi puţin rătăcit, domnule, îi ţine şi Smelt isonul, arborând un surâs nesincer.

O să mă ocup eu şi de cei doi într-o bună zi.

Faptul că m-am rătăcit s-a dovedit unul dintre cele mai folositoare lucruri ce mi s-au întâmplat. M-am ocupat de realităţi care, într-o oarecare măsură, sunt clare. Acum încerc să simt şi pulsul situaţiei. Ucigaşul a urmărit victimele într-un soi de junglă interioară. Să mai adăugăm că nu pare să-i pese cine o încasează, atâta vreme cât se găseşte cineva, iar orgia asta sângeroasă devine inteligibilă.

Îmi petrec vreo două ore rătăcind, cerând indicaţii, descoperind că îndrumările nu mă duc unde trebuie şi rătăcindu-mă din nou. Mereu, mereu, dau de o fereastră blocată şi privesc prin ea valea fluviului. Sau văd o îngrăditură pe vreun versant, cu garduri înalte şi maşinării acoperite, aflate pe tălpici de duroplast. Sau un cub mare, din care pornesc o mulţime de cabluri groase – generatorul principal, un reactor primitiv de fisiune. Bag seamă că Bela funcţionează într-un mod foarte economic.

Numai că nu pot ieşi, iar curând rătăcesc din nou prin labirint ca un şobolan debusolat.

În cele din urmă, recunoscând că m-am rătăcit pentru a nu ştiu câta oară, cer îndrumări unei inginere simpatice, cu părul negru, pe nume Eloise. Schimbăm câteva banalităţi, iar ea mă invită să-i vizitez camera, explicându-mi că ea şi prietenul ei sunt scoşi din „schimb invers” – stângace exprimare – de la minerit.

Numele prietenului este Jamal, un tânăr bine clădit, negru şi amar cum e cafea turcească. El şi Eloise ocupă o cameră foarte strâmtă, considerându-se totuşi fericiţi că au căpătat-o. Îi întreb de ce spaţiul este atât de redus, când situaţia ar trebui să stea cu totul altfel, având în vedere clădirile părăsite.

— Mack susţine că măsurile de securitate sunt de vină, mormăie Jamal. Trebuie să stăm unde orice mişcare ne poate fi supravegheată, inclusiv la duş sau când facem amor. Parcă-i văd pe ea şi pe Krebs lăfăindu-se în pat – chiar dacă pare incredibil, dar mulţi oameni cred că ei sunt combinaţi – şi holbându-se la noi ca nişte porci.

Eu am impresia că Mack şi Krebs sunt fiinţe asexuate, dar nu ţin să-l contrazic pe Jamal. Remarc, în schimb, că moralul din colonie a ajuns aproape la pământ.

— E pe moarte, precizează Jamal, de data asta glasul lui sunând mai curând extenuat, decât încărcat de amărăciune. Toţi detestă conducerea şi sunt speriaţi de moarte.

Stau alături de Eloise pe marginea patului lor. Jamal s-a aşezat pe podea.

— Cum să spun, continuă el, nu ai trăit aici în ultimii doi ani. Te uiţi la numărul victimelor şi te gândeşti: „Ei, în fine, bine că nouăzeci şi opt la sută din populaţie este încă în viaţă.” Dar când trăieşti o adevărată serie de crime, efectul este cumulativ. Aproape de fiecare dată când mă despart de El, mă întreb dacă o voi revedea, iar ea îşi pune aceeaşi întrebare în legătură cu mine.

Ea îl mângâie pe părul negru şi aspru şi confirmă cu o mişcare din cap. Posedă un calm interior care lui îi lipseşte, totuşi, îi susţine spusele.

— E greu, spune ea cu simplitate. Sunt convinsă că nimeni nu va mai vrea să se întoarcă aici, şi cei care se află aici, numără zilele pe care le mai au până la plecare. Va trebui să abandonăm Bela.

E mai puţin îndârjită decât el şi face un efort să se arate dreaptă, chiar faţă de Mack, pe care toţi ceilalţi o învinuiesc pentru necazurile îndurate.

— Femeia asta e într-o situaţie groaznică. De nimic nu se teme mai mult decât de ideea de a părăsi Bela. Sunt convinsă că face

tot posibilul să descopere criminalul, şi nu cred că ar putea cineva să acţioneze mai bine. Ce să spun, cum poţi prinde pe cineva căruia nu-i pasă cine moare, atâta vreme cât se găseşte câte unul?

— O fi vreun maniac, mormăie Jamal.

— Nu cred, spune Eloise cu un aer gânditor. Crimele sunt comise la întâmplare, însă, în acelaşi timp, arată calcul şi deliberare. Cu. Sânge rece. Cineva are un scop, iar acesta nu poate fi decât acela de a ne goni pe toţi de aici.

— De ce ne-ar goni un om? Întreabă Jamal, dar niciunul dintre noi nu-i poate răspunde.

Există, desigur, marea excepţie – uciderea lui Thom. Gazdele mele nu au aflat încă de moartea lui. Însă conversaţia mă face din nou să mă gândesc la asta.

Simţind un puternic îndemn să vizitez iarăşi Alfa, le mulţumesc tinerilor şi îi rog să-mi arate o ieşire către platforma pentru aparatele de zbor. Ei se arată îndatoritori, am şi noroc, deoarece, odată ajuns pe platou, îl găsesc pe pilot ambalând motoarele. Călătoria e plicticoasă, şi totul pare normal până sosim la destinaţie.

Apoi întreb de Ted Szczech şi aflu că nu va mai face niciodată poze. Chiar aşa.

Nu, nu a murit lovit în cap, la fel ca toţi ceilalţi.

Cu mai puţin de o oră în urmă, ceva care semăna cu un mistreţ pe două picioare l-a prins pe când se afla afară, lucrând la supapa blocată a unei pompe de noroi, şi l-a târât în desişuri – probabil să-l mănânce.

S-a organizat o expediţie de căutare pentru a recupera ce a mai rămas din cadavru. Cer să merg şi eu cu grupul, şi nu se opune nimeni.

În vreme ce mă echipez cu o salopetă, primesc un apel de la Anna. Mă caută peste tot, l-a sunat pe Michel la biroul de securitate şi a întrebat dacă apăream pe vreunul dintre monitoarele lui. I-a spus că mă văzuse cu Eloise şi Jamal, astfel că a luat legătura cu ei şi a aflat că mă văzuseră prinzând aparatul de zbor plecat spre Alfa. Apoi Michel a apelat-o pe ea şi i-a spus că voia să discute cu mine.

Ciudat lucru, ca să te cunoască lumea, nu trebuie decât să dispari puţin.

Anna este extrem de mândră de ultima ei descoperire.

— Noaptea trecută am găsit fragmente de bronz în craniul lui Thom. Nu am pregătirea necesară pentru a face o analiză metalurgică, de aceea l-am rugat pe unul dintre ingineri să examineze aşchiile.

— De ce?

— Am impresia că bronzul a fost topit folosindu-se un proces foarte simplu, primitiv. Aliajul e moale, astfel că ţeasta a provocat daune la fel de multe ca şi cele suferite. Ori poate arma a fost concepută pentru folosirea împotriva unui craniu mai moale, mai subţire.

— Pe scurt, a fost confecţionat de un arkian pentru a lovi un seamăn de-al lui, iar rezistenţa craniului uman l-a surprins pe realizator.

— Ceva de genul ăsta. Când te întorci?

— Tocmai se organizează o echipă de căutare a lui Ted Szczech şi merg cu ea. L-a răpit un animal sălbatic.

— Pentru numele lui Tao. Ce fel de animal?

I-l descriu.

— A, acela este Ursasus terribilis, spune ea.

— Ce-nseamnă asta?

— Porc-ursul îngrozitor. M-am apucat să clasific fauna locală, dând animalelor nume latineşti. După o vreme, m-am oprit, pentru că totul părea lipsit de orice sens. Vai, sărmanul Ted.

— S-ar putea să-l mai găsim.

Cineva strigă după mine. Michel va trebui să aştepte.

Îmbrăcăm pelerine transparente de ploaie, care îţi îngăduie să respiri, să nu te îneci în propria transpiraţie, şi ne punem ochelari de care nu se prinde apa. Suntem cu toţii înarmaţi până în dinţi. Pilotul decolează ca să survoleze zona. Nimeni nu se aşteaptă să găsim ceva, jungla geme de corpuri organice mari, care derutează bio-detectorul.

Ajuns jos, la început totul pare interesant – mai ales mersul prin pădurile adânci şi umede ale Belei. Până acum, culorile verde/albastru/violet, văzute prin ploaia ce stârnea aburi şi ceaţă, nu păreau din cale afară de ciudate. Picăturile cad de pretutindeni, la fiecare pas auzi solul cum chifteşte de apă. Lujerii nu stau locului nici o clipă. La fel ca limbile unui ceas antic, nu le poţi vedea mişcându-se, dar dacă te uiţi în altă parte, apoi revii cu privirea, da, constaţi că şi-au schimbat poziţia.

Copacii alcătuiesc reţele scurte, răsucite, de desişuri de plante asemănătoare unor funii, nu cu mult mai groase decât braţul. Nu există copaci groşi, aceştia nu au avut încă timp să crească. Frunze de toate formele se întind în sus şi către lumină, atâta câtă este, umbrindu-se nemilos una pe alta, astfel că palierul de jos este sufocat de masa de vegetaţie moartă şi în curs de putrefacţie.

Nu există flori. Totul tinde spre monotonie. Împrejur bâzâie tot soiul de insecte, semănând mai toate cu nişte languste zburătoare. Când aruncăm o privire scurtă spre cer, vedem mici umbre care ţâşnesc încolo şi încoace, pe care cineva cu care sunt în legătură le numeşte lilieci de zi. Pesemne că au ieşit să

vâneze langustele zburătoare. Din când în când, surprind câte o creatură împodobită frumos cu pene, care se târâie printre ramuri, slujindu-se de cioc şi de gheare, aducând cu un papagal. Pe solul umed se târăsc milioane de viermi albi. Strivesc o mulţime sub tălpi. Încep să am senzaţia că păşesc prin măruntaiele unei fiare moarte, în descompunere. Chiar prin filtrele aparatului de respirat parcă percep miros de putreziciune, nu asemănător celui de pe Pământ, ci având un iz usturător de amoniac, duhoare de metan, o bolboroseală greţoasă de. De ce? Clor? Plus acel miros ca de cuşcă de leu, mirosul pe care l-am perceput înainte, pe terasa din Zamok.

Armele laser şuieră, despicând aerul întunecat, şi ramurile retezate se prăbuşesc fumegând la sol, unde umezeala le stinge. Terenul seamănă cu o saltea buretoasă, îmbibată de apă, în care mă scufund până la genunchi la fiecare pas. Curând, picioarele mă dor şi-mi tremură. Dăm roată întregii aşezări, dar nu descoperim nimic.

Ted a dispărut. Asta e.

Revenit la Alfa, mă simt doborât. Mă prăbuşesc pe patul îngust al cuiva şi dorm aproape două ore. Când mă trezesc, unul dintre cei de acolo îmi spune că m-au căutat cei din Zamok.

— Şi de ce nu m-aţi sculat?

— Uşor de spus, greu de făcut, bătrâne. Erai terminat.

E prima oară când cineva îmi spune aşa direct în faţă.

Mă duc împleticit până la cel mai apropiat monitor şi apăs butonul de răspuns la apel. Imaginea lui Michel mă anunţă că ar dori să discute cu mine cât mai repede posibil. Apelez codul lui, dar nu mă aleg decât cu imaginea lui din nou şi promisiunea că mi se va răspunde cât de repede.

Beau o cafea de înlocuitori, mănânc încă un sandviş cu maioneză ce pare artificială, şi analizez situaţia. Dacă Michel

vrea să stea de vorbă cu mine, de ce nu m-a apelat din nou şi de ce nu-mi răspunde la apel?

Mă adresez căpitanului Mack şi o întreb dacă nu ştie unde e Michel. Arată ceva mai sumbră decât de obicei, dacă acest lucru e posibil. Nu, e liber până mâine. Unde doarme? Iritată, îmi dă codul încăperii pe care o împarte cu două fete şi un alt bărbat. Apelez, colegii de cameră sunt acolo, dar el nu a ajuns. O găsesc pe Anna şi îi cer să-l caute.

— Aştept analiza mostrei de bronz.

— Te rog să-l cauţi pe Michel.

Mă duc la comandantul coloniei Alfa şi-i cer cu împrumut un aparat de zbor.

— Nu, îmi zice, aparatele nu pleacă decât după program.

— Când o să mă pot întoarce la Zamok?

— Mâine după amiază.

— Mulţumesc.

Ies pe platformă şi găsesc un tehnician care tocmai a încheiat verificarea de rutină a aparatului. Îl salut şi imediat ce pleacă în atelier mă urc în carlingă şi-i spun cutiei negre să mă ducă la Zamok.

— Aud şi execut, spune dispozitivul.

— Nu acceptăm apel din nici o sursă, decât după ce sosim la destinaţie, adaug.

— Aud şi execut.

Mă aşez comod pe fotoliu şi mă întreb cum voi reuşi să explic deturnarea aparatului dacă, până la urmă, Michel mă va aştepta viu şi nevătămat.

Nu era cazul să-mi fac griji.

Până la ora când ajung acolo, oamenii i-au găsit cadavrul, iar Baza Principală arată ca un uriaş furnicar ce a fost stârnit.

Crima în sine nu este atât de şocantă, pe cât este modul în care s-a comis: Michel Verray a fost împuşcat în spate în acelaşi coridor unde s-a descoperit şi cadavrul lui Cabrera, în urmă cu doi ani.

Nu se constată o apropiere a criminalului de victimă, nici un contact. S-a tras un proiectil de la celălalt capăt al coridorului. Port-pistolul lui a fost deschis cu brutalitate, deoarece cheotoarea e ruptă, ceea ce vrea să sugereze jaful. Pistolul lui lipseşte. Să fi fost ucis cu propria armă?

Fulgerător, prin minte îmi trece un scenariu al desfăşurării evenimentelor. Michel se confruntă cu ucigaşul, scoate arma, îi este doborâtă din mână – poate de cineva care a luat ore de arte marţiale, aşa cum mi-a spus Anna. Se întoarce şi vrea să scape cu fuga, dar ucigaşul ridică arma şi, cu sânge rece, îl împuşcă.

Numai că eu nu sunt nici măcar convins că fugea în momentul când a fost împuşcat. Mack aşa consideră, însă hologramele pe care le-a făcut cadavrului mi se par ambigue. Un alergător lovit din spate, în plin efort, deplasându-se pe o suprafaţă netedă. Se prăbuşeşte şi alunecă. Cred că zgârieturile de pe faţă nu sunt suficient de convingătoare. Aş zice mai curând că se grăbea, nu alerga, iar Anna pare înclinată să-mi dea dreptate.

Aflată în clinică, începe să plângă, şi e prima oară că o văd reacţionând astfel. Pe masa de disecţie are cadavrul lui Michel, care arată oribil. După cum se întâmplă de obicei la folosirea acelui tip de muniţie, rana de intrare, aflată în apropierea coloanei vertebrale, este cât degetul meu mic, iar cea de ieşire prin piept, este mare cât capul meu. Glonţul s-a dezintegrat, bineînţeles, astfel că nu mai poate fi folosit ca probă.

— Până şi Mack a fost zguduită, îmi spune, după ce-mi plânge pe umăr. Am văzut-o când au adus cadavrul, şi parcă paralizase,

îngâna mereu: „Vai, nu. Nu el. Nu.” Era un fel de fiu pentru ea, înţelegi? Acum a rămas cu adevărat singură.

Se spală pe faţă la chiuveta din laborator şi adaugă cu glas plângăreţ:

— Iar acum trebuie să fac autopsia.

— Nu acum, te rog. E perfect şi mâine. Michel n-o să fugă de aici. Hai, te ajut eu să-l pui la gheaţă.

Îmi repugnă să ating cadavrul, dar după ce o fac nu mai simt nimic. Michel a dispărut; gândirea sănătoasă, spiritul viu, accentul galic, viitorul pe care îl schiţase pentru sine – nimic din toate astea nu mai există. Iar cadavrul lui a devenit o simplă probă a crimei.

Îl înfăşurăm şi-l punem în frigider, alături de Thoms. Am ajuns să facem o adevărată colecţie de tineri morţi.

Anna are nevoie de companie, aşa că o conduc în apartamentul meu şi, după ce-mi verific arma – pentru cazul că ar apărea din nou vreun porc-urs – ieşim pe terasă.

În depărtări plouă, însă aici, în plafonul de nori s-a creat o gaură, unde domină culoarea roz palid a apusului de soare. E primul apus pe care îl văd pe planetă. Încep să înţeleg cum va arăta lumea în deceniile de magie – între primăvară şi vară şi, din nou, între toamnă şi iarnă – când nu va fi nici înfiorător de frig, nici insuportabil de cald, şi nici umezeală greţoasă. Va fi minunat.

O vreme, stăm acolo ţinându-ne de mână, ca o pereche de tineri. Anna are nevoie de o diversiune, de aceea mă apuc să-i povestesc despre pădurea nebună din jurul coloniei Alfa, despre creaturile ciudate şi copacii într-un permanent tumult. Dispoziţia ei se schimbă puţin în bine.

— Îmi doresc să fac ştiinţă adevărată aici. Nu vreau să mă las copleşită de rutină. Am cercetat larvele astea, îmi spune, şi face un gest către viermii care se târâie pe pardoseala terasei. Omul

are cam patruzeci de mii de gene, dar ele au de cinci ori mai multe.

— Cum, viermişorii ăştia? Din ce motiv?

— Nu ştiu. Sunt creaturi cât se poate de simple, practic, nişte intestine mişcătoare. Gândeşte-te numai la posibilitatea apariţiei de erori genetice, de variaţii distructive – e prea multă informaţie. Ca şi în cazul crimelor, adaugă. Şi acolo deţinem prea multe informaţii şi nu le putem da de cap.

A revenit la acest subiect şi, cu un oftat, recunosc în sinea mea că e inevitabil. Acum îl jeleşte pe Michel, care avea darul evident de a le face pe femeile mai mature dornice să îi poarte de grijă.

— A fost un tânăr foarte agreabil. Mai avea de aşteptat puţin şi pleca acasă. Groaznic, să vezi murind atâţia tineri.

Se pune din nou pe plâns. O îmbrăţişez şi descopăr că, ciuda părului încărunţit, este atât de măruntă, încât am senzaţia că ţin în braţe un copil. Mă pregătesc să încerc o consolare ceva mai serioasă, când intuiţia – ca de obicei – găseşte momentul nepotrivit să-şi facă apariţia.

— Ascultă, Anna, spune-mi ceva: de ce se grăbea Michel tocmai pe coridorul acela?

Ridică ochii spre mine, înroşiţi de plâns, însă mintea i-a rămas limpede, ca de obicei:

— A, sigur. Duce spre laboratorul meu. Nu reuşea să dea de tine, de aceea venea să discute cu mine.

Ne privim lung vreme de câteva secunde.

— Hai, o îndemn.

— Unde?

— Tocmai am întrezărit o rază de lumină. De data asta, interioară. Cred că ştiu ce a căutat ucigaşul în tocul de la brâu. Hai să vorbim cu colegii lui de cameră.

Mă gândesc la răzbunare.

Anna e o femeie neobişnuită. Nu pune întrebări, mulţumindu-se doar să mă conducă prin labirintul construcţiei lucrate de mântuială. Mă împiedic de câteva ori, pentru că mintea mi-e în altă parte, gândindu-mă la o mulţime de lucruri care, în cele din urmă, destul de confuz, par să se închege aproape logic.

Camera lui Michel se află într-o clădire adiacentă: spaţioasă, curată, bine iluminată; partiţii de semiplast între cele patru paturi; un buchet de flori artificiale aşezate pe perna lui.

Cei cu care împărţea camera beau ceva ce emană mirosul pătrunzător al unei băuturi făcute în casă, şi discută cu voci scăzute.

— Căpitanul Mack i-a ridicat toate bunurile, ne anunţă o femeie cu trăsături asiatice, pe nume Jospin, care pare să fie purtătoarea de cuvânt a grupului. Ea şi arătările acelea, Vizbee şi nu-ştiu-cum, au întors totul cu fundul în sus aici.

— A zis, adaugă un tânăr, că a căutat probe.

Această remarcă declanşează o discuţie în contradictoriu între cei care susţin că Mack şi-a făcut datoria, şi cei care afirmă că s-a purtat brutal şi fără nici o umbră de compasiune. Pun capăt acestei discuţii ce pare să nu ducă nicăieri.

— Fiţi atenţi. Ştiţi cu toţii cine sunt şi ce caut pe Bela. Acum am nevoie de ceva şi s-ar putea să-l găsesc la vreunul dintre voi. Aşa sper.

Le explic de ce cred că a fost ucis Michel, şi cât de mult ţin să văd acel ceva dacă el mai există. Jospin se uită pătrunzător la mine, apoi vâră mâna în borseta de la brâu şi scoate o cutie de pastile.

— Pentru prevenirea durerilor premenstruale, îmi explică ea, cu un surâs vag. Scutură din ea nu o pastilă, ci un cub de memorie, şi mi-l întinde.

— M-a rugat să-l ascund. A zis să nu-l dau nimănui, dar n-a precizat de ce.

— Nici eu nu ştiu încă. Dar sper să aflu. Mulţumesc mult şi (vorbind cât mai convingător) să. Să nu discutaţi cu nimeni despre asta.

În laboratorul Annei, ne jucăm cu micuţul cub şi, într-adevăr, e vorba de copia pe care Michel şi-a făcut-o după explorarea Păianjenului în pasajele subterane din Zamok.

Dezamăgită, Anna spune:

— Păi am văzut deja asta.

— Poate că nu în întregime.

Ca şi înainte, ne aşezăm alături să urmărim înregistrarea. Micuţul robot coboară într-o fisură largă de jumătate de metru. Iarăşi vedem defilând imaginile înfăţişând creaturile de spaimă, purtând straie bizare. Pătrundem în încăperi cunoscute, ieşim din ele, păşim în trei picioare pe coridoare, intrăm în alte şi alte camere.

Încep să mă îngrijorez. Din nefericire, în cazul intuiţiei, până nu o pui la încercare, o eroare pare la fel de convingătoare ca adevărul.

— Nu văd nimic n. dă Anna să spună, când răcnesc pe neaşteptate ceva, probabil: „Drace!”

Amândoi privim la ecran cu respiraţia tăiată.

Păianjenul intră într-o încăpere pe care n-am văzut-o până acum. Lent, folosind lumina de intensitate mare, plimbă camera pe pereţi şi tavan. Urmărim un sacrificiu. Ca şi la picturile

medievale ori la benzile desenate, o serie de scene spun o poveste.

Spre deosebire de aztecii de pe Pământ, arkienii au avut arme de metal, cea preferată fiind una cu un mâner lung, ce se termină cu o lamă curbată într-o latură, şi o ţepuşă la cealaltă. Cu unul dintre instrumentele astea, cu un aer ceremonial, un preot sacrifică pe un seamăn de-al său în numele zeilor în care crede.

Metoda mi-e cunoscută: o lovitură mortală trasă cu ţepuşa în creştetul capului. Numai că aici avem şi o urmare, pentru că apoi despică ţeasta cu securea, după care credincioşii se strâng să se înfrupte din creier.

Victimele nu par să se opună, lumina radiază de pe feţele lor, iar capetele le sunt înconjurate de curcubee, făcând halouri în toate culorile spectrului. Deasupra lor plutesc figuri de zei, răspândind lumină. În ultima scenă, vedem cum victima sacrificiului este primită într-un soi de Valhalla.

— Seamănă cu o masă festivă cu ocazia pensionării, remarc, cu un ton ce-mi trădează lipsa de simţire.

— Ba nu. Nu sunt nişte canibali care se hrănesc. E magie. Se înfruptă cu înţelepciune. Nu ucid pe nimeni, cel puţin aşa consideră ei. Au sacrificat pe cineva respectat, făcându-l zeu, iar acum tribul se împărtăşeşte din cunoaşterea şi tăria lui – vai!

Într-un interval de câteva minute este a doua oară că se întrerupe, de data asta din proprie iniţiativă. În ce mă priveşte, rămân mut de uimire, literalmente. La orice m-aş fi aşteptat să văd în subteran, dar nu la asta.

Păianjenul a ieşit din încăperea cu imaginile înfăţişând sacrificiul. În coridor, de perete este lipit un copil uman – o fată nemaipomenit de mică, având părul auriu.

Vreme de o clipă, am impresia că o să înnebunesc. Însă Anna spune „E o păpuşă”, iar vraja se destramă.

Şi, desigur, în acest fel întreaga situaţie mi se revelă cât se poate de clar.

Eu şi Anna stăm în ploaie. Ne îndreptăm spre centrala electrică, de unde se aude vuietul reconfortant al turbinelor şi unde există câmpuri electromagnetice care să interfereze cu dispozitivele de interceptare.

Ne apropiem capetele plecate şi vorbim în şoaptă, trecând în revistă probele existente.

Având la ea o păpuşă şi o lanternă, s-ar putea ca o fetiţă să fi coborât treptele în subteran, unde a văzut picturile.

Pesemne că, înconjurată de adulţi ocupaţi care, în general, nu-i acordă nici o atenţie, ea îşi petrece acolo foarte mult timp. Întâlneşte alte creaturi mici, de statura ei. Se joacă cu ele şi-şi pierde păpuşa.

Mack a crescut pe Bela, şi e singura persoană care trăieşte aici de când s-a născut.

Are forţă fizică. Nu are nici un prieten, însă se ocupă de securitate. Întorcându-se şi văzând-o apropiindu-se din spate, oricine s-ar simţi liniştit – pfu, ce bine – dar nimeni nu s-ar opri să schimbe câteva vorbe cu ea.

Apoi s-ar întoarce să-şi vadă de drum. Şi ar simţi doar o lovitură năucitoare, după care s-ar cufunda în beznă.

Anna vorbeşte de Michel. Cât de îngrozitor trebuie să se fi simţit criminala când şi-a dat seama că, pentru a nu fi depistată, trebuia să ucidă singura fiinţă faţă de care nutrea o oarecare afecţiune.

Pe mine mă preocupă mai mult felul în care ea a ajuns la Michel.

— Cred că tânărul a fost neglijent, a făcut o copie a cubului şi a lăsat imaginile într-o memorie de rezervă, unde ea le-a găsit.

— Mack e nebună, îmi şopteşte Anna.

— Ba nu. E băştinaşă. La fel ca arkienii. Îi ajută să-şi recapete lumea. După ce noi vom pleca, va rămâne cu ei. Asta vrea de fapt, să se descotorosească de noi şi să rămână aici.

Picăturile ploii bat darabana în jur. Întunericul coboară tot mai apăsat. Centrala electrică geme şi se cutremură. Imaginaţia mea înscenează tot soiul de lucruri.

Brusc, văd într-o lumină cu totul nouă atacul împotriva lui Krebs, care a eşuat în mod evident, reuşind totuşi să-şi sperie de moarte ţinta.

Nu cumva întregul episod a avut rostul de a-l face pe Krebs să se simtă înconjurat de duşmani, şi să devină tot mai dependent de ea? De unde provenea racheta?

Ea a spus că tocmai „flecărea” cu el în biroul Securităţii, când a fost tras proiectilul. Nu ar minţi, ar fi prea uşor de verificat. Am convingerea că Michel nu ar fi făcut aşa ceva. Brusc, îmi aduc aminte de ceilalţi subordonaţi ai ei: caporalul Vizbee şi soldatul Smelt.

Voilà! Gândesc, onorându-l astfel pe Michel.

În cele din urmă, se vede treaba că a meritat să respir atâta oxigen, trec printr-o stare de extaz, făcând legături între lucruri, dar Anna mă întrerupe cu o întrebare pragmatică.

— Ce ai de gând să faci?

— Confruntare, acuzare, şi o arestez. O să-i înhaţ şi pe cei doi cârcotaşi care sunt în slujba lui Mack. Vreau să-i iau la întrebări.

— Pe Vizbee şi Smelt nu ai cum să-i prinzi. Au venit aici doar ca să-şi ia provizii. Imediat după ce au ajutat-o să răscolească încăperea lui Michel, Mack i-a trimis înapoi la cosmodrom.

— Înseamnă că numai ea e vinovată.

Sunt un om fericit. Sunt pe cale de a rezolva cazul, şi după aceea mă voi duce naibii acasă, astfel că vanitatea îmi este

satisfăcută. Imediat ce mă întorc pe Pământ, o să-mi iau un concediu lung – de preferinţă în Valea Morţii.

— Eşti foarte încrezător, sau mi se pare? Mă întreabă cu o inflexiune ciudată în glas.

Curios, o măsor din ochi.

— Spune tot, Anna, o îndemn. Nu e momentul potrivit să fii delicată.

— Mda, cred că o subestimezi. Nu doar pe ea, ci şi lumea de aici. Am impresia că nu-ţi dai seama că nu e o ucigaşă izolată. Thoms şi Szczech au fost atacaţi la o colonie depărtată. Şi mai gâdeşte-te la Ursasus terribilis – dacă arkienii au control asupra carnivorelor de pe planetă? Nu cumva le-au folosit de două ori în încercarea de a te ucide?

Ale naibii femei. Au darul să-şi imagineze cele mai rele situaţii.

— Dacă ai dreptate, va trebui să acţionez imediat.

— Când vrei să o arestezi?

— Acum. Chiar în clipa asta. Vrei să vii şi tu?

În timp ce ne întoarcem grăbiţi prin labirint, mormăie:

— Ar mai fi ceva. Îmi dau seama că e ceva la care nu ne-am gândit.

Însă nu o ascult cu atenţie. În primul rând, folosesc la un dispozitiv public să-i apelez pe Jamal şi Eloise.

— Sunteţi în formă? Îi întreb.

Jamal pare nedumerit.

— Cred că da. Dar de ce?

— S-ar putea să am nevoie de puţin ajutor. În camera mea. Pentru ceva important şi probabil destul de periculos.

Bănuitor faţă de orice persoană într-o poziţie de comandă, se uită la mine printre gene. Eloise apare în spatele lui.

— O să venim, spune ea, peste umărul lui. Întrerup legătura.

— Nu te precipita, pentru că s-ar putea să fim urmăriţi, îi spun Annei şi ne deplasăm cu viteză socotită legală, cred eu, prin mulţimea obişnuită, anonimă, în ciuda ecusoanelor cu nume precum Ellenbogen, Menşnikov, Nguyen, Rice-Davies.

În dormitorul meu, verificăm terasa, apoi ieşim şi pornim spre biroul Securităţii. Încerc cheia electronică primită de la Michel şi constat că nu funcţionează.

— La dracu', comentez foarte profund. A schimbat setările încuietorii. Daţi-vă înapoi.

Glonţul de impact distruge încuietoarea, iar eu deschid uşa cu un picior. Rastelul de arme este gol. În aceeaşi clipă, ochii îmi cad pe monitorul înfăţişând încăperea lui Michel.

Uf, Doamne.

Aşadar, în timp ce eu, sigur pe mine nevoie-mare, mă străduiam să rezolv cazul, ea ne urmărea, după care a schimbat setările încuietorii şi a mutat armele.

Să fi luat şi rachetele? Precipitat, verific asta. Una a dispărut; celelalte patru au rămas încuiate. Însă a luat detonatoarele, astfel că nu le pot arma. Cine serveşte mingea în meciul ăsta?

Ţinând seama de toate cele petrecute, glasul Annei rămâne uimitor de calm:

— Uită-te afară.

Amicul meu, porcul-urs – ori vărul lui – trece peste parapet, îşi foloseşte ghearele ca pe nişte harpoane, şi se caţără cu

repeziciune, în ciuda greutăţii proprii, pe care o apreciez la vreo trei sute de kilograme. Când ajunge în calea luminii ce se revarsă din camera mea, prin blana cu păr aspru de culoare gălbuie vad un milion de spini negri, asemănători cu cei ai ariciului. Aşadar, animalul este şi blindat, nu doar bine înarmat.

Se ridică în două picioare, eliberându-şi labele din faţă pentru a ataca. Apoi, pe picioarele curbate, însă cu o viteză înspăimântătoare, se deplasează pe după paravan, iar un ţipăt mă anunţă că Eloise şi Jamal au ajuns acolo.

Deschid brusc uşa biroului Securităţii şi ies, urmat de Anna, înainte de a apuca să trag, fiara pare să primească o lovitură din partea unui pumn nevăzut, exact în bot. Se înalţă, apoi se prăbuşeşte şi se zvârcoleşte pe pardoseala de piatră în stil incaş.

Ţeasta mare îi este fărâme. Un ochi se holbează la Anna şi la mine cu o furie neputincioasă, după care pare să se înceţoşeze.

Cadavrul emană un miros ce-mi aminteşte de cuşca unui leu de la grădina zoologică – un amestec de ceva iute, iritant şi sulfuros, îl văd pe Jamal într-o poziţie clasică de trăgător, ţinând pistolul în ambele mâini, cu arătătorul pe trăgaci.

— De unde-l ai? Îl întreb, după ce ne salutăm.

— L-am şterpelit din fişetul şefului meu. N-am înţeles de ce vârstnicii să se poată apăra, iar eu şi El să nu avem nici o şansă.

— Bravo ţie! Uite, ne confruntăm cu o situaţie gravă, îi explic.

Ne strângem la sfat. Avem două arme. Fiecare a fost folosită câte o dată, ceea ce înseamnă că ne rămân câte cincisprezece proiectile. Mack are la dispoziţie vreo zece arme, dar şi toată muniţia existentă pe planetă. Ea ştie Baza Principală pe de rost şi îşi cunoaşte bine şi amicii – pe cei din junglă, dar şi cei din coridoarele subterane.

Ducând-mi un deget la frunte în semn de salut, îi spun Annei:

— Ai avut dreptate. Situaţia e mai gravă decât credeam.

— Ar mai fi ceva, murmură ea.

Şi să mai crezi în milă.

— Abia acum mi-am dat seama. În legătură cu larvele. Au două sute de mii de gene.

Nu pricep, cu toate că ştiu la ce se referă. Eloise şi Jamal se uită, bineînţeles, fără să înţeleagă o iotă. Însă acum Anna vorbeşte cu siguranţă profesională, de parcă i-ar spune cuiva că trebuie să facă un tratament pentru scăderea trigliceridelor.

— Larvele sunt sigur forma de bază a vieţii aici. Pesemne că se nasc dintr-un fel de spori, aflaţi într-o capsulă extrem de rezistentă pentru a supravieţui în condiţiile extreme de temperatură. Ceva declanşează dezvoltarea în diferite forme – probabil că un element ar fi temperatura, dar am convingerea că e vorba de ceva mai mult decât atât. Arkienii reprezintă doar o formă, urşi lui Maiakovski reprezintă o alta, iar fiara carnivoră ucisă de Jamal alta. S-ar putea să existe mai multe forme.

— La drept vorbind, înseamnă că sunt foarte strâns înrudite. În felul acesta, domină mediul şi supravieţuiesc la schimbările extraordinare ce se petrec pe Bela.

Răspunsul e tăcere. Apoi, cu glas discret, insistă:

— Nu înţelegi?

— Ba da, din nefericire.

Ne străduim să lansăm o avertizare.

Eloise s-a instalat la consola uriaşă din biroul Securităţii şi abia a rostit un cuvânt poruncitor de avertisment, când un bubuit ca de tunet pătrunde din depărtare prin uşa sfârtecată ce dă spre terasă, iar aparatura, monitoarele şi luminile se sting.

Mă reped spre cealaltă uşă, cea care dă spre coridor, şi o deschid larg. În Baza Principală este beznă, aproape la fel ca şi pe terasa umedă şi întunecată de afară. Luminile asigurate de

acumulatoare pâlpâie şi încep să licărească roşiatic. Oamenii au rămas în picioare, părând descumpăniţi, iar feţele lor sunt violacee, de parcă ar suferi de lupus. Revin cu vestea cea proastă.

— Mack a folosit rachete contra centralei electrice. Zamok a încetat să funcţioneze. În întregime.

Ne îndreptăm spre coridor, încercând să dăm alarma prin viu grai. Nu este uşor. Labirintul este mai ameţitor ca oricând. Pretutindeni, oamenii se agită, protestând împotriva penei de curent. Mulţi alţii se îndreptau către sala de mese, acum se plângeau că vor trebui să mănânce hrană rece în acea seară.

Încercăm să strigăm, să le spunem că atacul este iminent, că dacă au arme ar trebui să ni se alăture, dacă nu, să stea în cantină şi să încuie uşile. Oamenii se îngrămădesc în jurul nostru şi încearcă să descopere dacă nu cumva am înnebunit.

Unii dintre ei nu m-au văzut în viaţa lor. Pe Anna o cunosc. Şi ce dacă? O doctoriţă oarecare. Iar Jamal şi Eloise sunt prea tineri ca să fie luaţi în seamă.

Unde le sunt şefii? Vor ei să ştie. Unde e Krebs, unde sunt inginerii şefi cu experienţă – dar, mai presus de toate, unde este Căpitanul Mack?

— Dar ce spune căpitanul Mack? Întreabă un tânăr. Cum adică, doar răspunde de securitatea coloniei, corect?

— Căpitanul Mack a ucis deja douăzeci de oameni şi se pregăteşte să-i ucidă şi pe alţii, îl informez, şi-mi vine să-mi muşc buzele pentru scăparea asta.

Faptul că încep să mă enervez nu face nicidecum mai credibilă vestea neplăcută. Totuşi, oamenii se alarmează şi, agitaţi, se îndepărtează. Chiar dacă am fi noi ţicniţi, luminile tot stinse rămân, este limpede că s-a întâmplat ceva urât.

Alţii rămân în jur şi protestează. Unii sunt bătăioşi, ce naiba tot vorbim noi acolo? Şi cine dracu' ne credem? Încercăm să declanşăm panică, doar pentru că s-a petrecut o pană de curent? O s-o rezolve cineva. Doar de asta avem ingineri, nu?

Apoi se aude un ţipăt.

— Doctore Li! Vino repede! Controlorul a fost împuşcat!

Asta pune capac la toate. Dintr-o dată, întreaga situaţie le este limpede. Umbrele, luminile scăzute de culoare roşie, aerul care devine mai greu şi stătut, teama palpabilă, eu şi Jamal, care vânturăm armele şi vorbim de un atac, avertizându-i în privinţa căpitanului Mack – iar acum cineva urlă că a fost împuşcat Controlorul.

Bun, l-au detestat, au urât-o şi pe ea, şi ce dacă, doar sunt simbolurile comenzii şi controlului, adevărat? Dacă aceştia le sunt ostili sau morţi, totul se duce naibii, nu?

Brusc, oamenii intră în panică. Şi se năpustesc care încotro. Ca vitele speriate de fulger. Văd neclar oameni care se ciocnesc unii de alţii, doborându-se la pământ. Aleargă pe coridoarele cufundate în semiîntuneric, îndreptându-se Dumnezeu ştie încotro. Unii spre cantină, alţii să-şi caute adăpost în propriile camere.

Tipul care a strigat-o pe Anna, se luptă cu mulţimea să se apropie de locul în care stăm, aşteptând golirea holului. E inginerul şef Antonelli, şi l-am întâlnit pentru prima şi singura dată chiar în ziua sosirii mele aici. E înarmat, şi mă bucur să-l întâlnesc.

— Krebs a murit? E adevărat? Îl întreabă Anna.

— Da. Eu l-am găsit în biroul lui.

Nu apucă să termine ce are de spus. De undeva din labirintul de coridoare se aud ţipete ale oamenilor. Dar se mai aud şi urlete şi rägete. Oamenii încep să apară în goană din coridoarele în care

au intrat în urmă cu câteva secunde. De noi se apropie o femeie tânără, greoaie şi stângace.

— Prin pardoseli apar arkienii, spune printre gâfâieli. Mai este şi un animal mare.

Ne grăbim spre sala de mese. Acolo s-au strâns vreo douăzeci de oameni, doi dintre ei având pistoale. Folosesc mobilierul pentru baricadarea celor patru uşi. Singura lumină provine de la sistemul de urgenţă.

— Staţi aici, le spun.

Îl bat pe umăr pe Antonelli.

— Preiei comanda.

— Ştiu, se răsteşte.

— Dar tu unde pleci? Mă întreabă Anna.

— Să pun mâna pe un aparat de zbor, dacă reuşesc. Singurele rezerve pe care le avem sunt la Alfa, şi vom avea nevoie de ele.

— Merg cu tine.

— Ba nu. Oamenii ar putea avea nevoie de un doctor.

— N-ai reuşi să te descurci nici dacă ar funcţiona iluminatul. Dar acum, pe întuneric?

Eloise face un pas spre noi şi spune încet:

— Merg eu cu el.

Auzind-o, Jamal protestează atât de violent, încât îmi sare ţandăra şi, cât el îi porunceşte lui Eloise să nu se clintească, îi trag o directă scurtă drept în vârful bărbiei, unde are barba. Se prăbuşeşte ca un bolovan.

— Când se dezmeticeşte, să-i spui că vom veni cu întăriri, îi spun lui Antonelli.

Ajunşi pe coridorul întunecat, Eloise îmi mărturiseşte:

— Cred că trebuia să procedezi aşa.

Iar după ce mai mergem câţiva metri, adaugă:

— E atât de încăpăţânat, că uneori îmi vine şi mie să-l iau la pumni.

Anna a avut dreptate, evident. Dacă aş fi încercat să ies singur din labirintul acela, sigur m-aş fi rătăcit.

Pe de altă parte, Eloise se dovedeşte a fi una dintre persoanele acelea supărătoare, care ştiu în orice clipă cu exactitate unde se află şi cunosc azimutul de urmat pentru a ajunge oriunde. Când îi fac acest compliment, îmi răspunde:

— Am ceva de porumbel călător.

În cale ne apare cadavrul unui bărbat, care are ceafa zdrobită. Nu-l cunosc, dar Eloise scoate un ţipăt înfundat, după care ne continuăm drumul grăbiţi.

— Îl ştiai?

— Da, sigur. Dinainte de. De a-l cunoaşte pe Jamal.

În faţa noastră se aude un răget. Am în nări miros de lei. O trag pe Eloise într-un intrând întunecat şi aşteptăm. Prin dreptul nostru trece ceva masiv, făcând pardoseala să scârţâie. Văd blana groasă şi aspră, spinii se freacă de perete şi scot un sunet ca şi cum cineva ar freca zidul cu o perie de sârmă. Apoi un ropot mărunt de paşi, o bucată de metal şi nişte ciripituri rapide, pe diverse sonorităţi, amintind de larma făcută de o pasăre, doar că având glasul mai gros.

Totul se mistuie în depărtare. Se aude ţipătul unei femei. Apoi răsună un sunet ca de dop scos dintr-o sticlă – o armă de impact. Un urlet.

— Ai observat ceva? Mă întreabă Eloise. Verii – aşa le spune Anna, nu?

— Miros cu toţii la fel. Cei mari şi cei mici. Poate aşa se recunosc unii pe alţii.

Adevărat, toţi miros a leu, la fel de pătrunzător de parcă am sta lângă sulf arzând, şi de ce nu? Pesemne că, în esenţă, toţi au aceeaşi structură chimică. Prin minte îmi trece o comparaţie idioată: Cine pute la fel, gândeşte la fel.

Vocea ca de pasăre a arkienilor o fascinează pe Eloise.

— Probabil că există doar un „cuvânt” în limba lor, spune ea în şoaptă, acel şuierat lung şi plăcut, iar tonurile ascendente şi descendente aduc diferenţele de înţeles.

— Ar fi grozav să facem speculaţii dacă nu am avea altceva de rezolvat, îi răspund acuzator.

Ne aventurăm în beznă, cotim pe un coridor, apoi pe altul. Sub o lumină roşie, semiplastul pardoselii a fost spart de dedesubt. Recunosc fără nici o dificultate fanta îngustă din zidăria de dedesubt, treptele ce duc în subsol. Surprind chiar şi o mică porţiune de zid pictat.

— Să ştii, îmi spune Eloise când trecem de acel loc şi păşim grăbiţi, dacă situaţia ar fi puţin diferită, eu i-aş înţelege pe veri. E lumea lor. Coteşte pe aici.

Brusc, trecem de o uşă care dă pe platforma de aterizare, iar naveta se află acolo, goală, însă cutia neagră cu ajutorul căreia se pot da comenzi lipseşte. În hangarul alăturat se află alte două navete: una e pe jumătate demontată, dar cealaltă pare pregătită de zbor. Ar putea prezenta importanţă. Apoi ne aflăm

în aparatul care staţionează, închid uşa şi strig ordinul de decolare. Cutia neagră îmi răspunde cu un calm perfect:

— Aud şi execut.

Pe negândite, ne ridicăm în ploaia uşoară, iar când ne înclinăm într-un viraj, vedem că, în afara celor câteva lumini de securitate, Baza Principală este cufundată într-o beznă adâncă, la fel ca jungla de sub aparat.

Ne aflăm deasupra golfului, şi nu vedem decât crestele neclare, de spumă albă, când, din succesiunea neîntreruptă de valuri, încă unul loveşte ţărmul venind dinspre ocean. De ce am coşmarurile astea ce se repetă, şi de ce se dovedesc toate a fi reale?

Din ploaia purtată de vânt vedem cum apar luminile de la Alfa. Undeva a rămas deschisă o valvă, iar noroiul din mină -poluarea, semnul prezenţei omului – curge năvalnic pe pantă, într-un torent uleios, îndreptându-se către golf. Eloise scoate o exclamaţie slabă şi arată cu degetul.

Un bărbat şi o tânără stau pe centrala electrică Alfa, care este iluminată puternic. Bărbatul e înarmat. Amândoi ne fac semn cu mâna. Dedesubt se află un porc-urs. Când ne înclinăm şi aprindem reflectorul, zărim un licăr, pesemne o săgeată, iar cei doi se lasă brusc în jos, iar obiectul zboară pe deasupra lor.

Cutia neagră nu pare programată pentru circumstanţele actuale, astfel că mă aşez pe scaunul pilotului, trec pe comandă manuală şi dirijez chiar eu aparatul de zbor. E o maşinărie mică şi extrem de sensibilă, de aceea întâmpin dificultăţi să o controlez. Între timp, Eloise înşfacă pistolul şi deschide uşa din dreapta. Dirijez aparatul înapoi, pentru a rămâne deasupra centralei, iar ea trage două focuri. Printre umbre observ o mişcare.

— Ai lovit ceva?

— Nu ştiu. Cred că era un grup de. De ceva, pregătindu-se de atac.

În cele din urmă, reuşesc să rămânem plutind la mică distanţă deasupra acelui loc. Dispozitivul pentru controlul altitudinii e cam ţeapăn – probabil că a trecut multă vreme de când nu a mai fost folosit pe manual. Ne înclinăm într-o parte şi în alta, apoi reuşesc stabilizarea şi ne apropiem mai mult de centrală.

Ca să acopăr zumzetul motorului, răcnesc:

— Unde sunt ceilalţi?

Oare răspunsul să fie „Sunt morţi cu toţii”?

PROBA NUMĂRUL (6)

Din raportul doctorului Li.

Persoana aceasta regretă că trebuie să intervină din nou.

Dar am de adus o contribuţie pozitivă importantă, pentru că, fiind absent, colonelul Kohn nu ştie ce s-a petrecut la Baza Principală în cursul acelor ore cruciale.

Pot afirma dintru început că încuierea uşilor de la sala de mese nu a fost posibilă. În mod regretabil, toate încuietorile erau electronice şi nu au funcţionat când nu au mai fost alimentate. Ce mult tânjeam cu toţii după încuietorile vechi, mecanice.

Din fericire, uşile se deschideau spre înăuntru, astfel că îngrămădirea de mobilier în dreptul lor a asigurat o protecţie parţială. Aproape imediat, uşile au început să se clatine, împingând înapoi scaune, mese, şi alte obiecte. Duşmanii noştri nu deţineau maşinării de luptă, însă aveau muşchi din belşug, iar nouă ne-a venit greu să le rezistăm.

Apoi am auzit zgomote venind dinspre bucătărie. Antonelli a condus un grup alcătuit din câteva persoane până la sursa lor. Când dalele podelei au început să se mişte şi să sară din loc, împinse de jos, a rămas în aşteptare.

Prin podea a apărut un arkian cu o secure de bronz, iar glonţul tras de Antonelli a trecut prin el şi l-a ucis şi pe războinicul aflat

în spatele lui, care era înarmat cu un fel de cârlig cu zimţi. A urmat vânzoleală şi agitaţie, iar gura tunelului a rămas goală, cu excepţia cadavrelor blocate acolo.

Asta ne-a dat o idee. După ce am târât cadavrele de acolo, am constatat că încap prin gaură, pentru că am statura măruntă. I-am cerut lui Antonelli să-mi dea pistolul. Am propus ca în loc să aşteptăm un alt atac, mai bine să-i izgonim. Iar el a fost de acord.

Aşa se face că am pătruns pentru prima oară în lumea subterană despre care auziserăm cu toţii atâtea, dar din care văzusem prea puţin. Recunosc, motivul a fost mai curând curiozitatea decât dorinţa de a ucide vreun arkian. Mi-am închipuit că pasajele le asigurau protecţia faţă de arşiţă şi ger, dar şi legături permanente între clădirile ce se aflau cândva la suprafaţa lui Zamok, precum şi camere de depozitare şi de îmbrăcare, unde preoţii se pregăteau pentru ceremoniile publice. Toate presupunerile s-au dovedit adevărate în mare măsură.

Aveam la mine o lampă cu baterii, pe care o smulsesem de pe un perete. Dădea o lumină slabă, roşiatică, în care mă uitam după încăperi laterale, unde s-ar fi putut ascunde vreun băştinaş. Însă cale de douăzeci de metri, pasajul era drept şi nu oferea nici un ascunziş. Cum se lăsase o linişte adâncă, am bănuit că duşmanii noştri abandonaseră orice speranţă de a ajunge la noi pe acel drum.

Apoi am auzit zgomote venind din faţă, glasuri ca de păsări, care răsunau ciudat în cavernele acelea. Am stins lampa şi am rămas o vreme în beznă deplină. Apoi am început să văd foarte vag, aşa cum se întâmplă în nopţile înnorate – periferic, în vreme ce centrul retinei recepţionează doar o ceaţă.

Acest lucru mi s-a părut ciudat, pentru că în absenţa totală a luminii, ochii noştri nu văd. Exista lumină, dar foarte slabă, şi curând mi-am dat seama că pe pereţi trăiau ciuperci microscopice, iar ele emiteau o bioluminiscenţă verzuie. Însemna că lampa luată nu-mi era indispensabilă, dar când

priviserăm jos dinspre bucătărie, tunelul ne apăruse cufundat într-un întuneric complet.

Am lăsat lampa cu bateriile slăbite pe podea, am păşit peste ea cu o oarecare dificultate şi am înaintat. Pistolul era greu, şi acum îl ţineam în ambele mâini, pregătită pentru orice eventualitate.

Am descoperit apoi că nu mă mai frecam cu umerii de pereţi, deşi trebuia să ţin capul plecat. Coridorul se lărgea, şi am văzut o deschizătură în faţă, unde se mişca ceva.

Am înlemnit pe dată. Când mişcarea neclară a încetat, am înaintat cu foarte multă precauţie, conştientă că, pe măsură ce spaţiul din jur se lărgea, puteam deveni ţinta unui atac. Tunelul mergea spre o încăpere spaţioasă, unde lespezi lungi de piatră se întindeau în întuneric, alcătuind linii de o precizie matematică.

Pe fiecare lespede se găseau tăvi de teracotă, având adâncimea de câţiva centimetri, iar în fiecare se vânzoleau larvele pe care le cunoşteam.

Aveam în faţă o privelişte impresionantă. Evident, băştinaşii nu mai depindeau de dezvoltarea naturală a semenilor în pădure. Am auzit un şuierat şi o mişcare a cuiva la celălalt capăt al acelei creşe ciudate, şi am văzut un arkian ieşind din întuneric şi aşezându-se alături de o tavă. Am observat un firicel de apă, şi mi-am dat seama că adultul urina în tăvi, lăsând să cadă câteva picături în fiecare şi am simţit mirosul pătrunzător de leu, după cum se exprima colonelul.

Neîndoielnic, am gândit, urina conţinea hormoni care grăbesc dezvoltarea larvelor până la creaturile de forma unui arkian: o realizare fascinantă pentru o specie care, din câte cunoaştem, nu deţine ceva care ar putea să se numească ştiinţă.

Ei, şi de ce nu? M-am întrebat. Medicina populară ne-a oferit nouă, oamenilor, chinina pentru tratarea malariei şi vaccinarea pentru rujeolă. Concentrată asupra acestor gânduri, am uitat de

mine când, pe neaşteptate, arkianul m-a depistat şi a izbucnit într-un ciripit frenetic.

PROBA NUMĂRUL (7)

Din agenda colonelului Kohn.

Acum îi avem la bord pe cei doi de la Alfa. Bineînţeles, toţi ceilalţi de la exploatarea minieră sunt morţi.

Tehnica mi-a amintit de răpirea lui Ted Szczech. Întâi s-a defectat pompa de noroi, asta a declanşat alarma, iar când echipa de intervenţie s-a dus la faţa locului pentru reparaţii, verii i-au atacat pe muncitori. Au folosit săgeţi otrăvite, dar şi arme de mână de bronz, iar cu ajutorul porcilor-urs, au reuşit să forţeze intrarea în clădiri.

Cei doi pe care i-am salvat spun că cele două specii conlucrează în luptă ca oamenii şi câinii, caii sau elefanţii. Numai că în cazul lor există o legătură de familie mult mai directă şi strânsă decât între noi şi acele animale de care ne slujim. Se recunosc după miros, şi par să manifeste un fel de loialitate tribală. Ar putea exista chiar o legătură telepatică – arkienii par să-şi transmită ordine la distanţă. Ei sunt cei mai inteligenţi membri ai clanului, dar chiar şi specimenele pe care noi le socotim fiare, aşa cum a observat şi Maiakovski cu multă vreme în urmă, sunt tulburător de inteligente. În luptă, porcii-urs dovedesc iniţiativă şi şiretenie, dar şi sălbăticie.

Târâie cadavrele de jos până afară, în lumina orbitoare. Porcii-urs încep să mănânce, iar scena este înfiorătoare, oribilă, un soi de teatru Grand Guignol. Arkienii se uită, dar nu participă la ospăţ. Evident, oamenii nu sunt pe placul zeilor din Valhalla.

Urmărind acel măcel, înţeleg că am pierdut războiul. Trebuie să presupunem că supravieţuitorii suntem noi patru din aparatul de zbor, cei care rezistă la Baza Principală şi, probabil, gărzile de la cosmodrom. De aceea ne întoarcem.

PROBA NUMĂRUL (8)

Din raportul doctorului Li.

În timp ce mă retrăgeam prin tunel, mai curând i-am auzit şi simţit decât văzut pe băştinaşi urmărindu-mă, astfel ca am tras în direcţia lor.

Locul era atât de îngust, încât nici nu a trebuit să ţintesc. Desigur, nici ei. Ceva a venit lunecând şi zgâriind podeaua, atingându-mi pantoful; s-a dovedit a fi o săgeată scurtă, cu vârful de bronz, modelat ca o frunză.

Am tras din nou. Nu puteam ocoli gândul că trebuia să trag, altfel aş fi murit eu. Cu călcâiul am lovit un obstacol şi am fost cât pe ce să cad pe spate, dar m-a salvat doar îngustimea tunelului. Era lampa. Am păşit peste ea şi am continuat să bat în retragere trăgând cu pistolul.

Sunetele de la capătul tunelului îmi sugerau că atacatorii dădeau la o parte cadavrele din calea lor. Am tras din nou, declanşând zgomote şi multă agitaţie. Călcâiul meu a întâlnit un nou obstacol: prima treaptă.

Nu este uşor să te retragi urcând o scară care este şi îngustă, şi abruptă, ţinând în acelaşi timp capul plecat şi rămânând vigilentă. Cu un zăngănit metalic, o săgeată a lovit în treapta de pe care tocmai ridicasem piciorul, iar vergeaua ei de lemn s-a rupt. După aceea, am simţit mâinile prietenoase ale celor de afară, care m-au tras din spaţiul acela strâmt, ajungând în lumina din bucătărie, ce mi s-a părut orbitoare.

Nici nu apucasem să le spun câte ceva despre misterioasa lume de sub picioarele noastre, când o izbitură, însoţită de un zgomot asurzitor, ne-a zguduit pe toţi. Am fugit, împiedicându-ne unii de alţii, către sala de mese, acum plină de praf, moloz şi alte sfărâmături.

Cei răniţi, încă în stare de şoc, nici nu începuseră să strige după ajutor. Una dintre grămezile de mobilier fusese făcută bucăţele, iar în locul uşii se căsca o bortă mare.

Căpitanul Mack mai folosise o rachetă, şi o făcuse cu mare folos. Duşmanii ne cotropeau.

PROBA NUMĂRUL (9)

Din agenda colonelului Kohn.

Cred că verii sunt copleşiţi de uimire – este singura exprimare care îmi vine în minte. Uluiţi de demonstraţia de putere zeiască dovedită de Mack.

I-am lăsat pe cei din Alfa la platoul de aterizare şi le-am dat ordin să pună în funcţiune celălalt aparat de zbor, pentru a ajuta la evacuarea oamenilor. Apoi Eloise m-a condus până la scena distrugerii.

În lumina roşiatică şi slabă de pe holul din faţa cantinei se află duşmanii noştri, nişte umbre mari şi mici, sub o pădure de suliţe şi securi cu lamele curbate. În jurul lor plutesc nori deşi de fum şi praf, ascunzând formele şi distorsionând siluetele. Pun rămăşag că şi lor, nu numai mie, ne vâjâie urechile.

Pentru unele dintre animale, cele petrecute până acum reprezintă deja prea mult. Înspăimântate, ele încep să se îndepărteze, ciocnindu-se unele de altele şi de arkieni, dar şi de ziduri.

O văd pe Mack, fără perucă, având lansatorul de rachete pe umăr. Ţintesc spre ea cu atenţie, trag, dar lovesc un porc-urs care apare între ea şi mine în momentul acela.

Apoi, Jamal şi Anna ies în goană din sala de mese, ambii înarmaţi şi trăgând, iar duşmanii noştri sunt cuprinşi de panică. Sunetul ca o tuse făcut de arma de impact rămâne aproape inaudibil, iar creaturile, mari şi mici, încep să se prăbuşească. Unele urlă, la fel ca orice om rănit.

După aceea, duşmanii o rup la fugă, dispărând în întunericul coridoarelor, poate retrăgându-se chiar în pasajele subterane,

până vor reuşi să înţeleagă ce se petrece. Şi Mack s-a mistuit, în orice caz, nu-i văd nicăieri silueta inconfundabilă.

Ne împiedicăm de trupurile unor oameni care strigă. Jamal o îmbrăţişează pe Eloise şi mă fulgeră cu privirea. Cu stânga aceea pe care i-am tras-o se pare că mi-am făcut un duşman. Apoi Anna mă confundă cu un inamic şi e cât pe ce să mă doboare, m-a salvat strigătul pe care l-am scos către ea.

Sala de mese a rămas o ruină, avem mulţi morţi, răniţi şi unii în stare de şoc. Nu avem vreme de pierdut, de aceea îi smulgem de acolo pe cei vii şi fugim. E o debandadă totală. Suntem ca spaniolii care fugeau din Mexico City în acea noche triste. Sau ca americanii care fugeau din Saigonul cucerit.

Eloise şi Anna ne conduc pe coridoarele presărate de luminile roşiatice, dar aud duşmanii urlând şi cântând în pregătirea unui nou atac.

Răniţii care pot merge trebuie să-şi poarte singuri de grijă, cei neajutoraţi sunt traşi şi târâţi de umeri sau chiar de picioare, avem patru arme, dar, din câte îmi dau seama, numai vreo zece douăsprezece lovituri rămase.

Ajungem în cele din urmă pe platforma de decolare. În beznă şi ploaie, luminile celor două aparate de zbor funcţionale aruncă umbre frenetice în toate părţile. Cei care avem arme ne pregătim să opunem rezistenţă, în vreme ce restul îi îngrămădesc pe răniţi la bordul aparatelor. Doi oameni, care au murit în timpul acestei retrageri din sala de mese, sunt lepădaţi ca nişte lucruri de prisos.

Anna i-a înapoiat arma lui Antonelli. S-a apucat de meserie, făcând un fel de triere. Dă ordin ca răniţii grav să fie stivuiţi ca nişte lemne într-un aparat de zbor, astfel să poată călători cu ei şi să încerce tratarea lor.

Între timp, duşmanii s-au strâns la uşi şi încep să tragă cu săgeţi, care cad în jur cu un zăngănit metalic. O tânără pe care nu o cunosc întoarce capul şi priveşte speriată spre uşa de la

Baza Principală, dar o săgeată o loveşte în gât. E scurtă, are vreo treizeci de centimetri, şi doar o ciupeşte, însă ea cade neajutorată la pământ, cu faţa cianozată.

O abandonăm şi pe ea.

Nu prea îmi mai aduc aminte de ultimele momente petrecute acolo. Pe neaşteptate, mă trezesc atârnând pe jumătate afară dintr-un aparat de zbor, nici n-aş încăpea cu totul înăuntru, pentru că sunt al naibii de mare, iar câteva săgeţi cu vârfuri zimţate au pătruns deja în fuselajul aparatului.

Aud cutia neagră – o voce extrem de calmă, degajată, parcă din altă lume – cum spune „aud şi execut” şi ne ridicăm, îndepărtându-ne de Baza Principală.

Ne deplasăm încet, chinuitor. Iar eu călătoresc stând agăţat cu un braţ de un stâlp, iar cineva mă ţine de centură, asta în vreme ce ne deplasăm tresăltând şi făcând mişcări de giraţie pe deasupra estuarului şi a valurilor întunecate, cu creste albe, ce se fugăresc pe suprafaţa mării.

PROBA NUMĂRUL (10)

Din raportul doctorului Li.

Stăteam claie peste grămadă, ca nişte boabe de orez într-un sushi. La început, nu am putut face nimic pentru pacienţi, pentru că nici nu reuşeam să mă mişc.

Doi dintre ei au murit chiar în timpul zborului şi, cu mare greutate, am reuşit să scoatem cadavrele şi să le azvârlim în mare, eliberând puţin loc, astfel încât colonelul Kohn şi-a putut găsi un locşor înăuntru.

Am constatat că în acel aparat mic de zbor, proiectat să transporte patru oameni şi ceva bagaje, eram unsprezece persoane. Faptul că reuşea să zboare era o minune. M-am temut, totuşi, că aparatul ar putea rămâne fără combustibil,

ceea ce ar fi făcut să ne prăbuşim cu toţii în mare înainte de a ajunge la cosmodrom.

Noaptea mi s-a părut mai întunecată decât de obicei, aşa că nu voi uita uşor călătoria. Câteodată retrăiesc un geamăt slab, mirosul neplăcut, ca de mlaştină, al trupurilor umane care au transpirat de spaimă. Din fericire, mai toţi răniţii erau în stare de şoc din cauza vătămărilor şi arsurilor, şi tăceau.

Starea de epuizare s-a dovedit marele nostru prieten, aşa că, în momentul când am deschis brusc ochii, am descoperit că dormisem, şi că un răsărit de soare, palid şi înceţoşat, începuse să se strecoare printre norii deşi.

Curând, toţi încercam să străpungem valurile de ploaie ca să vedem promontoriul şi domul verde, de forma unui om. Nimeni nu ştia ce am putea găsi acolo, dacă nu cumva fusese atacat, dacă cele două gărzi supravieţuiseră, şi m-am gândit la lunile ce aveau să treacă până la sosirea următoarei nave de aprovizionare.

Nu e uşor să fii în stare de război cu o lume întreagă.

Iar apoi am văzut ceva – am văzut ceva – o formă geometrică şlefuită ce se înălţa dintre nori şi ceaţă; asta însemna că rămăsese acolo, era portalul prin care oamenii intră şi ies din Bela. Şi atunci m-am gândit: „Of, ce bine ar fi să rămânem în viaţă şi să putem pleca.”

PROBA NUMĂRUL (11)

Extras din jurnalul cosmodromului Bela

7:56. Am depestat două aparaturi de zbor apropindu-se. Eu şi Linda abia am avut vreme să sărim din pat şi să ne tragem pantalonii, când au aterizat cam nesigur pe platformă şi din ele au coborât, de-a valma, o mulţime de oameni. De menţionat: raclamaţie către Krebs referitor la (1) zbior neprogramat şi (2) aparate suprancărcate. (semnitură) caporal Vizbee, Securtat.

PROBA NUMĂRUL (12)

Din agenda colonelului Kohn.

Vizbee şi Smelt par cam acriţi şi luaţi pe nepregătite, şi nu se omoară să ne ajute la transportarea răniţilor. O ţin una şi bună că primesc ordine doar de la Mack, aşa că trebuie să mă dau puţin la ei, să-i conving că de acum înainte vor primi ordine de la mine.

Suntem douăzeci şi doi, dintre care nouă sunt răniţi grav, astfel că nu pot nici să lupte, nici să lucreze.

După un mic tur de inspecţie descoperim un frigider încărcat cu hrană pentru gărzi şi echipele de încărcare care aduceau de obicei lingourile. Îi cer lui Antonelli să verifice şi să inventarieze totul. Spune că dacă se înzdrăvenesc toţi răniţii, până la sosirea următoarei nave de aprovizionare vom pieri de foame.

Medicamente: cosmodromul posedă un mic dispensar, dar Anna se întunecă la faţă după ce face inventarul dulapului cu medicamente. Eu îi bănuiesc pe Vizbee şi Smelt că au scotocit şi s-au servit cu unele lucruri de pe acolo în scop recreativ, deşi ei neagă, bineînţeles.

Cosmodromul are aproape trei sute de metri pătraţi. Zidurile şi podeaua sunt de duroplast gros şi translucid – un material rezistent, pe care nimic nu-l poate străpunge. Sursa de energie: tot un reactor vechi, găzduit sub propriul dom, şi accesibil doar printr-un coridor protejat.

Posibilităţi de scăpare: Acum deţinem trei aparate de zbor, dar cele două cu care am sosit au rămas aproape fără combustibil – asta din cauza supraîncărcării, între altele. Aparatul în care au sosit V şi B este folosibil, având suficient combustibil pentru o deplasare până la Zamok, unde, desigur, nu îndrăznim să mergem. Acolo a rămas un aparat demontat, sperăm că nu va reuşi nimeni să-l repare.

Afară plouă, ceea ce vine ca o surpriză. Platforma de aterizare este udă şi luceşte. Avem spaţiu gol, probabil vreo jumătate de hectar cel mult, unde totul, mai puţin lichenii, a fost distrus de jeturile motoarelor de frânare ale navelor ce vin şi pleacă.

Dincolo de toate acestea se află stânci cenuşii şi pâlcuri de copaci pipernicіţi. Un gât îngust de uscat arid ne leagă de ţărm şi de zidul de obicei gri-verde-violaceu al junglei.

Situaţie rezumativă: Suntem în formă bună, ne bucurăm de spaţiu din belşug, locuri de dormit uscate şi călduroase, lumină şi îngrijire medicală şi nu avem decât să aşteptăm sosirea navei de aprovizionare. Conform programării, asta se va întâmpla peste aproximativ şaizeci şi şapte de zile – zile locale, adică. Dacă va întârzia (şi deseori se întâmplă) vom trăi doar cu aer şi apă. Multă apă.

Prima problemă ar fi mărirea proviziilor de hrană într-un fel sau altul.

Îi convoc pe Jamal şi Antnelli pentru a mă ajuta să explorăm peninsula. Jamal este îmbufnat ca de obicei, dar se supune cu scrupulozitate, asta fiind tot ce vreau de la el. Pentru orice eventualitate, ne luăm armele.

Încheiem rondul în mai puţin de o oră. Împrejurimile nu oferă mare lucru. Mă îndoiesc că sunt mai mult de câţiva kilometri pătraţi de zgură vulcanică. Oriunde te-ai afla, auzi zgomotul valurilor. Iar plajele sunt alcătuite din prundiş cenuşiu ori nisip negru.

Mergem pe gâtul stâncos ce ne leagă de ţărm. De o parte a lui, unde s-a acumulat nisip, apa este mică, iar de cealaltă parte, adâncă. Ar putea fi un loc potrivit pentru pescuit. Am convingerea că putem realiza câteva undiţe.

Am pescuit la lansetă pe coaste asemănătoare şi, vreme de câteva momente, totul mi s-a părut oarecum familiar – aerul mării şi mirosul adâncului, dar şi arsura sării în stropii fini de apă.

Jamal se întoarce către cosmodrom, dar eu mai fac câţiva paşi alături de Antonelli. Începe să-mi povestească ceva, şi ridic vocea, ca să acopere zgomotul valurilor.

— Uneori visez să mă retrag pe o insulă. Doar eu, o bibliotecă bine dotată, o pivniţă cu vinuri bune, un robot, doi, care să rezolve treburile neplăcute.

Aah!

Adâncul erupe, şi ceva uriaş şi negru se prăbuşeşte cu o forţă care face stâncile să se cutremure.

E o creatură mare, mare cât o orcă, are înotătoare lată în faţă şi patru colţi gigantici. Prinde capul lui Antonelli în gură şi se ajută de înotătoare ca să alunece înapoi în apă, târându-l pe inginer. Vântul îmi azvârle în faţă un gheizer de spumă. Mă şterg la ochi şi mai apuc să văd picioarele omului care se agită ca braţele unei caracatiţe, apoi şi ele se afundă în apă.

Antonelli a dispărut. Ca şi cum nici n-ar fi fost. Mirosul ca de vareh se amestecă o clipă cu cel iute de lei. Apoi nu mai simţii decât vântul şi stropii săraţi, iar Jamal mă târâie de acolo.

În urma noastră, ceva izbeşte suprafaţa mării şi se aude un muget puternic: Aaa! Aaa! Aaa!

PROBA NUMĂRUL (13)

Din raportul doctorului Li.

Tragedia s-a petrecut fără ca cineva dinăuntrul domului să fi auzit ceva.

Făcusem tot ce se putea pentru pacienţi şi încercam să liniştesc o tânără pe nume Mbasa, ascunzându-mi temerile că ar putea orbi.

Pentru a trata în mod corespunzător o asemenea afecţiune, aveam nevoie de ochi înlocuitori, celule suşă extrase de la maimuţă, pentru regenerarea nervilor optici distruşi, plus de

serviciile unui chirurg priceput la transplanturi nervoase. Nu aveam nimic. Erau cazuri şi mai grave.

Apoi în prag a apărut colonelul Kohn, albit la faţă şi ud leoarcă. Mi-a făcut semn să-l urmez. I-am dat o pătură, am făcut nişte ceai şi ne-am întâlnit în sala de aşteptare plecări a clădirii. Într-un colţ, Eloise şi Jamal stăteau îmbrăţişaţi, de parcă nu ar mai fi vrut să se despartă. Colonelul stătea ghemuit, înfăşurat în pătură ca un cerşetor, şi sorbea cu lăcomie din cana cu ceai aburind.

— Verii au un văr despre care nu aveam habar, a spus, şi mi-a relatat despre moartea lui Antonelli. Necazul este că, de obicei, scenariul cel mai nefericit ascunde o situaţie şi mai gravă. Cum o duc pacienţii tăi?

I-am spus că era posibil ca între patru şi şapte dintre ei să nu supravieţuiască.

— Asta e bine.

M-am uitat la el şi am văzut un om ce-mi era în acelaşi timp familiar şi necunoscut. În ciuda rezistenţei conferite de profesiune, mi se păruse a fi uman. Acum îi descopeream altă latură. Deşi încă tremura de frig, faţa îi era la fel de sumbră şi împietrită ca stâncile ce alcătuiau acea insulă fără nume.

— Bine că avem un congelator mare, a mormăit. Anna, o să rămânem fără hrană, suntem asediaţi, şi nu vom mai putea procura altceva. După ce terminăm proviziile, nu vom avea de ales şi va trebui să ne mâncăm morţii.

Am rămas tăcuţi alături, sorbind ceai, în vreme ce încercam să înţelegem starea de dezumanizare ce ne pândea. Brusc, mi-am dat seama că nu puteam îndura singură calvarul ce avea să urmeze.

I-am mai adus ceai, plus cincizeci de miligrame de Serenac, de care sigur avea nevoie. Altfel nu-l puteam ajuta, decât să mă culc alături de el, ca să-l strâng în braţe şi să-l încălzesc. În acele

momente am decis să trec la fapte, asta dacă ar fi vrut şi el acelaşi lucru.

PROBA NUMĂRUL (14)

Din agenda colonelului Kohn.

Au trecut câteva săptămâni de când nu am mai notat nimic, de aceea trebuie să recuperez câte ceva. Între timp, s-au întâmplat multe, dar au trecut şi zile sterpe. Eu şi Anna am devenit amanţi – o evoluţie care a venit ca o surpriză, cel puţin pentru mine.

În mod aproape firesc, am devenit şi conducătorii micii noastre colonii asediate. Aşa cum a anticipat Anna, patru oameni au murit din cauza rănilor, iar alţii doi sunt pe ducă. După dispariţia lui Antonelli, am rămas şaptesprezece, iar curând vom fi cincisprezece.

Am suferit pierderi în proporţie de aproape 99%. Chiar dacă s-a întâmplat ca unii oameni de la Baza Principală, de la tabăra minieră sau de la topitorie să fi scăpat cu fuga în junglă, ei nu vor rezista multă vreme. Vor fi ucişi ori, pur şi simplu, vor muri de foame.

Cum toţi inginerii au murit, l-am numit pe Jamal tehnician principal. Sarcina lui este să menţină totul în stare de funcţionare. Ştiu că plănuieşte să se răzbune în cele din urmă. L-am umilit în faţa lui Eloise cu acel pumn în falcă, iar el este un om care nu uită niciodată, orice-ar fi. Bun, dar am nevoie de mintea lui, de curajul şi de cunoştinţele lui, iar el va putea să-şi ia revanşa.

Anna are sarcina să-i menţină în viaţă pe supravieţuitori. Eloise o ajută şi devine pe zi ce trece o asistentă medicală de nădejde. În cazul oamenilor inteligenţi, instruirea la locul de muncă dă rezultate aproape imediat. Eu mă ocup de protecţie şi ordine, întocmesc şi aplic programul de servicii, supraveghez distribuirea raţiilor de hrană (aproximativ 1800 de calorii pentru cei sănătoşi, 2100 pentru bolnavi) şi, în general, fac pe şeful. Ca

şi domnul Krebs de altădată, nu sunt iubit, şi nici nu mă aştept la aşa ceva.

În mod inevitabil, singura încălcare a regulilor a venit din partea lui Vizbee şi Smelt. Când le-am cerut să-mi predea cheile de la toate uşile, dulapurile şi fişetele, s-au supus, dar au păstrat un set de rezervă. Apoi Anna mi-a spus că din dulapul cu medicamente dispăruseră şase fiole din ceva numit M2, un înlocuitor sintetic al morfinei, am organizat o percheziţie şi le-am găsit în sacul cu rufe murdare al lui Vizbee.

Chestiunea era gravă, pentru că avem puţine analgezice, şi trebuie să potolim multe dureri. Într-un recipient în care Smelt îşi ţinea crema vaginală am găsit şi dublurile cheilor.

Prima reacţie a fost să-i împuşc pe amândoi. Cu toate astea, Anna mi-a cerut să fiu îndurător, iar comunitatea noastră pare să considere că cei doi sunt prea îngrămădiţi la minte ca să fie conştienţi de ceea ce au făcut.

De aceea, am avut o discuţie între patru ochi cu fiecare dintre ei, oferindu-le viaţa în schimbul câtorva răspunsuri.

Amândoi şi-au dat drumul la gură fără nici o rezervă. Fiecare l-a învinuit pe celălalt că a tras cu racheta în apartamentul lui Krebs. Amândoi au afirmat că Mack le dăduse arma şi ordin să o folosească, iar ei, ca soldaţi disciplinaţi, au trebuit să-l execute, indiferent de sentimentele lor personale.

— Sunt convinsă că înţelegeţi, domnule, spune Smelt, cu un surâs fals.

— Prea bine.

I-am pus să semneze mărturisirile, apoi i-am legat pe amândoi şi i-am pus în congelator, alături de cadavre. Jumătate de oră mai târziu, i-am scos de acolo. Au ieşit înveşmântaţi în promoroacă, iar după ce şi-au revenit, păreau să fi priceput mesajul. Data viitoare vor rămâne acolo, deşi la gândul de a fi silit să mănânc

ghiveci din Vizbee şi crochete din Smelt mă umple de pe acum de greaţă.

În afara acestui incident, restul este rutină. Nu am mai fost atacaţi. Aceia dintre noi care nu şi-au găsit o pereche până acum se grăbesc să o facă – mai toţi cu cineva de sex opus, câţiva, altfel. Fiecare are nevoie de cineva apropiat.

Petrecerea timpului liber: Am găsit ascunse prin dulapuri piese de şah, rachete de tenis, dar fără mingi, un joc numit Cucerirea galaxiei – iertare, prefer să mă abţin – jocuri de pocher şi blackjack şi programe Airborne Polo, precum şi seturi de cărţi, dintre care unele sunt însemnate.

În cursul zilei, facem curat în clădire, îngrijim răniţii şi reparăm sau întreţinem aparatura, noaptea, facem planuri, ne iubim şi jucăm jocuri, bârfim şi ne simţim flămânzi, motiv pentru care protestăm. Şi, cât de mult posibil, dormim.

Eu şi Anna suntem plini de ardoare, lucru surprinzător, dacă ţinem seama de maturitatea noastră şi de dieta sărăcăcioasă. Pe de altă parte, ne purtăm prevenitor. Alăturarea a doi singuratici, cu tabieturi bine stabilite, e cel puţin riscantă. Mai apar şi o serie de probleme fizice, pentru că ea e foarte măruntă, iar eu atât de mare. Însă – în probleme de sex, ca şi de viaţă – unde este voinţă, există şi o cale. Ne-am găsit cuibul într-o cameră ce a slujit drept depozit. Am încuiat uşa cu una dintre cheile confiscate. În aceste momente, eu şi Anna suntem goi şi stăm întinşi pe un morman de perne rămase de la vreo navetă, încălziţi de apropierea trupească şi de nişte salopete curate pe care ea le-a găsit într-o pubelă şi le-a transformat în cearşafuri.

Acum se întoarce spre mine şi-mi zâmbeşte şi-şi lasă o mână delicată, ce seamănă cu o libelulă, pe braţul meu. Cred că aici se vor opri notaţiile pentru seara asta.

PROBA NUMĂRUL (15)

Extras dintr-o scrisoare a Eloisei Alcerra către mama ei.

Dragă mamă, Ni s-au întâmplat atât de multe, încât nici nu ştiu cu ce să încep. În primul rând, s-a purtat un război.

Aşadar, asta e povestea celor petrecute până acum. Lucrez în spitalul cosmodromului de pe Bela. Mai avem doar trei pacienţi, ceilalţi au murit ori s-au însănătoşit atât cât se poate în condiţiile de aici.

Mă bucur de două ori când Anna (doctor Li) declară pe cineva sănătos. În primul rând mă bucur că am contribuit la însănătoşirea acelei persoane, iar apoi, sunt încântată că ea va trece la un regim de 1800 de calorii, ca şi noi ceilalţi. În acest fel, o să rezistăm cu toţii ceva mai mult.

Mă simt obosită mai tot timpul. Totuşi, când mă întind nu pot dormi, iar când aţipesc, visez numai ospeţe. Jamal a rămas neschimbat. Munceşte mult, mai intens decât mine. Poate de aceea e mai puţin dornic să facă sex. Nu-mi dau seama dacă îmi place sau nu situaţia.

Mă îngrozeşte gândul primei noastre mese în calitate de canibali. Totuşi, ziua aceea nu este prea departe. O să pot mânca ghiveci de om? Da, sigur. Dacă ţi-e foame, mănânci orice.

Jamal face glume macabre pe tema asta. „Ai auzit de canibalul care a trecut pe lângă fratele lui prin pădure?” mă întreabă rânjind. Ori mă bate uşor pe fund şi-mi spune: „Uite, ce bucată de spată. Facem mâncare de prânz şi seară din ea.”

Cum, dar mai ales de ce l-am răbdat atâta vreme?

Cel puţin o dată pe zi mă strecor afară. Simt nevoia de a fi singură măcar câteva minute, să scap de vederea aceloraşi feţe cu care împart acest prizonierat. Inutil să mai spun că mă feresc de plaje!

Afară nu mă simt atât de obosită, Poate din cauza aerului îmbogăţit cu oxigen, şi-mi place mirosul mării. Ieri, o rază de

soare a răzbătut printre nori şi vântul a părut că sclipeşte pe particulele de sare aduse dinspre mare.

Cu toate acestea, astăzi până şi plimbarea m-a deprimat. Am urcat, cu un efort mare, un morman de stânci negre şi am rămas o vreme privind spre locul unde ar trebui să se afle linia orizontului. Numai că n-am văzut-o din cauza valurilor mari şi când m-am întors, întâi oceanul, iar apoi jungla cotropită de umezeală s-au mistuit în cer fără nici o linie de demarcaţie.

Nu domul ne este închisoare. Întreaga lume ne este închisoare, şi mă întreb mereu dacă vreunul dintre noi va reuşi să scape de aici.

Chiar dacă nu vom putea, sunt convinsă că vor veni să ne caute şi sper să ne găsească. Până atunci, speranţa mi-o găsesc gândindu-mă la tine, la Pământ şi la cerul albastru de acolo.

PROBA NUMĂRUL (16)

Din agenda colonelului Kohn.

Ar mai fi puţin timp până la data sosirii navei de aprovizionare. Dacă aceasta va întârzia, ciao, adio, sayonara. Rămânem fără hrană.

De aceea, astăzi mâncăm carne de om. Doi dintre noi se ocupă de tranşare, asta pentru ca vina să fie împărţită. Gătim cu rândul, conform programării, şi aşa cum nu voi spune numele celuilalt măcelar, n-o să menţionez nici numele bucătarului, dar trebuie să afirm că el/ea nu pare deloc tulburat(ă) de o asemenea ocupaţie cumplită.

De fapt, după ce este detaşată de pe os, carnea arată ca oricare alta. Păstrăm capul pentru o înhumare decentă pe Pământ, presupunând că vom mai ajunge vreodată acolo. Nu voi spune numele celui care va intra la gătit, decât că era cineva cunoscut mie, la care am ţinut. Dar după ce orice urmă de viaţă dispare, rămânem doar nişte bucăţi de carne şi ne-am putea ajuta

prietenii să supravieţuiască hrănindu-i cu ea. Să ne gândim la asta ca la o petrecere de rămas bun.

Mirosul de mâncare gătită se răspândeşte în întregul dom. Oamenii îşi văd de treburile obişnuite, dar nu se pot abţine şi adulmecă. Se formează grupuri mici şi aud râsete stridente. Asta mă îngrijorează puţin. Nu avem nevoie de istericale.

Apoi ne aşezăm la masă. Există două curente de opinie privind suplimentul nostru proteinic: Are gust de viţel, are gust de porc. Eu aparţin grupului care consideră că are gust de porc.

După masă, toţi devin cam agitaţi.

În ziua următoare: Ne-a mai rămas mâncare. Nimeni nu clipeşte, iar doi oameni cer supliment, lucru pe care îl refuz. Canibalismul se dovedeşte a fi un alt rit iniţiatic. Prima oară e mai greu, a doua oară e uşor, iar după aceea nimeni nu se mai gândeşte.

Există totuşi un lucru la care va trebui să ne gândim în curând, şi mă văd silit să recunosc că asta mă doboară.

PROBA NUMĂRUL (17)

Din raportul doctorului Li.

Problema cu care ne confruntăm este: după ce ne mâncăm morţii, ce ne facem?

Am auzit deja glume despre „tragere la sorţi”. Dar să fi fost o glumă? Sigur, am gândit, dacă nava de aprovizionare nu apare curând, va trebui să murim câte unul, astfel încât, cu speranţă, câţiva dintre noi – sau măcar doi – sau chiar unul, să poată reveni pe Pământ, să relateze cele întâmplate.

La cină, l-am văzut pe Robert, cu un chip mohorât, lipsit de orice expresie, trecându-i în revistă pe ceilalţi. Mi-am dat seama că în minte alcătuia o nouă listă de sarcini. Îi aranja pe oameni în ordine, începând cu cei ce puteau fi sacrificaţi cel mai uşor, până la cei fără de care ar pieri întreaga colonie.

Şi alţii au priceput asta. Am început să le simt lipsa lui Vizbee şi Smelt, şi am înţeles că se ascundeau de privirea ucigătoare a lui Robert. Ce ridicol! Bineînţeles că era o dovadă de înţelepciune din partea lor să se dea cât mai utili şi ocupaţi. Dar sărmanii nenorociţi erau îndeajuns de inteligenţi ca să-şi dea seama cine ar trece în capul listei de persoane disponibile (cât pe ce să spun „perisabile”). Şi-au adus aminte amândoi de congelator şi de cadavrele înfăşurate alături de care au stat.

PROBA NUMĂRUL (18)

Din agenda colonelului Kohn.

Cântăresc pentru a nu ştiu câta oară raţiile rămase, când Eloise vâră capul pe uşa depozitului. E albă la faţă ca ultima noastră rezervă de zahăr.

N-aş vrea să ies puţin cu ea? Mda, sigur. Conştient că există un motiv întemeiat, nu întreb de ce.

— Vii singură aici? O întreb, în timp ce păşim peste licheni. N-ar trebui să faci asta.

— Trebuie. Aş înnebuni dacă aş sta tot timpul înăuntru.

Mă conduce către movila neagră, cum se numeşte materialul acela, zgură vulcanică, nu? Bucăţi sparte de lavă, pe care marea le va transforma în nisip, şi.

Înţeleg totul dintr-o privire.

— Întoarce-te şi spune-le Annei şi lui Jamal să vină aici.

— Dacă e ocupat, Jamal va dori să ştie de ce.

— Pentru că vreau să vorbesc acum cu el.

— Am înţeles, spune, şi pleacă.

Când sosesc şi cei doi, nu e nevoie să le arăt cu degetul. Nu se vede decât un singur lucru.

Se apropie un grup de creaturi marine, probabil vreo douăzeci, sau mai multe. Sunt cenuşii, şi acum au ajuns suficient de aproape ca să le vedem petele albe de formă neregulată de pe spinări şi cozi – cred că reprezintă versiunea locală de lei de mare. Un adevărat grup de balet alcătuit din monştri, ridicându-se şi scufundându-se în ritm, precum valurile, toate odată.

— Nu pot urca pe ţărm, aşa e? Întreabă Eloise cu speranţă în glas.

Eu şi Jamal ne privim. Ne amintim de cea care l-a înşfăcat pe Antonelli. De modul cum s-a înălţat pe înotătoare, cum şi-a aruncat capul pe spate, cum a lătrat scurt. Nu am uitat nici mirosul inevitabil de lei. Lei de mare. Astfel de creaturi sunt pinipede, care se hrănesc în mare, dar se pot târî până pe mal pentru odihnă, luptă şi împerechere.

— Priviţi, spune Anna, arătând în altă direcţie. I-a luat ceva timp, dar l-a pus la punct. Deşteaptă femeie.

Departe de tot, un punctişor de pe cerul cenuşiu capătă forma şi creşte, apărând apoi ca ultimul aparat de zbor, reparat şi funcţional, care se îndreaptă spre noi.

PROBA NUMĂRUL (19)

Din raportul doctorului Li.

Cum nu aveam de ales decât între a rezista şi a muri, nici nu a fost nevoie să încurajăm oamenii – simpla prezenţă a duşmanilor noştri era de ajuns.

În ce mă priveşte, mi-am făcut ordine în notiţe, le-am învelit în folie de plastic şi le-am ascuns sub gheaţa din congelator. Chiar dacă vom muri cu toţii, cred că oamenii tot vor ajunge aici până la urmă şi, cu puţin noroc, ar putea găsi aceste probe. Ultimul cadavru ce a rămas neconsumat pare să mă urmărească, astfel că am ieşit din acea încăpere tremurând, şi nu doar din cauza frigului.

Cu toate acestea, am continuat să vorbesc pentru agenda mea, sperând să transcriu restul relatării ceva mai târziu.

Robert a mobilizat opt oameni, pentru că doar de atâtea arme dispunem. Adăugând stocul găsit la cosmodrom la cele câteva pe care le aveam deja, avem acum o sută optzeci de gloanţe, ceea ce ar fi suficient pentru a provoca pagube importante, dar nu să îi alungăm pe toţi duşmanii.

Organizez un post de prim ajutor la poalele movilei din zgură vulcanică, pe care am ajuns să-l denumim Dealul Negru, şi mi-am umplut o trusă medicală cu M2, garouri, câteva antibiotice şi altele.

Apoi am urcat movila să văd exact ce se întâmpla. Leii de mare (după cum îi numeşte Robert) dispăruseră sub valuri, ceea ce însemna că puteau să apară oriunde. Aparatul de zbor se întorsese şi descria un cerc, probabil la vreun kilometru depărtare. A trecut apoi linia ţărmului şi s-a retras. Înţelept, Robert le-a ordonat oamenilor să nu tragă.

Am observat că Eloise stătea alături de Jamal. Am chemat-o să mă ajute la postul de prim ajutor, şi ea a început să se apropie cu paşi rari când, din colţul ochiului, am surprins strălucire bruscă pornind dinspre aparat.

Am apucat să strig: „Jos”, iar ea s-a aruncat la pământ exact, când proiectilul a lovit movila şi a explodat. Zgomotul a fost atât de puternic, încât am simţit că-mi vuieşte capul. Apoi, sunetele Aa! Aa! Din spatele nostru ne-au anunţat că leii de mar veneau pe ţărm. În acelaşi moment, aparatul de zbor a virat, iar dintr-un amplificator a răsunat un ciripit atât de tare de parcă ar fi fost scos de uriaşa şi mitica pasăre Roc, ţipând către perechea ei. După aceea, marginea junglei s-a cutremurat şi din direcţia ei s-a auzit un muget drept răspuns.

PROBA NUMĂRUL (20)

Din agenda colonelului Kohn.

N-aş putea spune că Julia Mack mi-a plăcut vreodată. Însa am respectat-o, dar niciodată mai mult decât acum. Are o armată foarte bizară, dar ştie să o comande şi controleze ca nimeni altcineva.

Are alături de ea un arkian, care ţine un amplificator în mână, şi ea manevrează lansatorul de rachete. Cred că-i vine cam greu – trebuie să se aplece din scaunul pilotului ca să tragă, şi sa fie atentă ca să nu o ardă jetul incandescent. Dar se descurcă. E o fată descurcăreaţă.

Gata, iată că apar şi leii din mare.

Bun, uite că vin şi porcii-urs din junglă. Se aude din nou cântul de pasăre, de data asta dinspre şirul de copaci, ceea ce înseamnă că arkienii sunt şi în junglă, şi conduc trupele.

Verii se apropie. Dacă reuşim să nimerim cu fiecare glonţ, tot nu avem cum să câştigăm bătălia. Dacă panica ne-ar folosi la ceva, aş intra în panică.

Cum nu ne ajută, va trebui să încerc altceva. Mă duc până la Jamal şi-i întind agenda.

— Ai grijă de ea.

El ridică mirat din sprâncene.

— Am ceva de făcut. Rămâi la comandă până mă întorc. Dacă supravieţuiesc, poţi să-mi arzi şi tu una peste falcă.

Acesta e un soi de adio.

PROBA NUMĂRUL (21)

Din agenda colonelului Kohn (continuată de Jamal al-Sba’a)

Kohn părăseşte câmpul de bătălie. Indiferent cât de mult mi-ar displăcea, nu cred că fuge. E un evreu curajos.

Fie ca Cel cu viaţă veşnică să-l cruţe, pentru că eu sper ca până la sfârşitul zilei să mă slujesc de oferta pe care mi-a făcut-o.

Ciudat, nu l-am văzut niciodată vorbind către agendă şi, cu toate astea, o are mereu asupra lui. Becul acela idiot se aprinde când vorbesc, de aceea presupun că îmi preia vocea şi o amplifică. Eu nu am agendă proprie – în afară de armă am pierdut tot ce aveam în fuga de la Baza Principală.

De acord, avem doar opt arme. Curând, vom fi asaltaţi din două flancuri. Vom lupta aici, sub cerul liber, ori ne retrage în dom şi încercăm să-l apărăm? Acesta e genul de hotărâri pe care trebuie să-l ia un comandant, iar dacă greşeşte, toată lumea e pierdută. Mereu mi-am dorit puterea, iar acum îi simt povara strivitoare.

Decid să ne retragem, iar asta din două motive: în primul rând, din cauza Căpitanului Mack şi a rachetelor ei blestemate. Poate ucide mulţi dintre noi, şi nu ne permitem pierderi. În al doilea rând, verii îşi pot permite pierderi, astfel că indiferent câţi am ucide, tot nu contează. Singura strategie este să rezistăm cât mai mult posibil şi apoi să ne acceptăm soarta. O chem pe doctoriţa Li şi îi cer să mute punctul de prim ajutor înăuntrul domului. Eloise îşi strânge trusa medicală şi porneşte spre dom, în vreme ce Li aşteaptă să vadă dacă avem de luat cu noi vreun rănit. Chinezoaica pare de un calm perfect.

Mack se apropie încă o dată în aparatul de zbor. Zgomotul motorului se pierde în vacarmul ce se naşte din toate părţile – răgete, ciripituri, lătratul creaturilor din mare.

Şi – Inshallah!

— Un aparat de zbor se ridică de la sol să o întâmpine pe Mack! Aşadar, de aceea a plecat Kohn!

PROBA NUMĂRUL (22)

Din raportul doctorului Li.

M-am zbătut toată viaţa să ating idealul budist al neataşării la ceva anume – poate din laşitate, poate din cauză că mă temeam de durerea provocată de pierdere.

Poate de aceea m-am refugiat din viaţă, retrăgându-mă în laborator, fugind de patimă şi căutând patima pentru ştiinţă. Până la apariţia lui Robert pe Bela, am fost foarte singură.

Când am văzut unicul nostru aparat de zbor înălţându-se în aer, parcă am simţit că cineva mi-a înfipt un ţurţure în inimă. Apoi mi-am zis că dacă Robert ar fi plănuit să ciocnească celălalt aparat în zbor, mai întâi şi-ar fi luat adio de la mine.

De aceea m-am liniştit, socotind că el avea în plan un joc primejdios – să îi distragă atenţia lui Mack, să o facă să tragă, pentru a risipi rachetele rămase. Am decis că a plecat să înfrunte pericolul, nu să-şi caute moartea. Cu toate astea, aparatul lui a ţâşnit direct spre ea, deplasându-se cu o viteză prea mare, sfidând siguranţa, dar ea trebuie să se fi speriat, pentru că aparatul ei a intrat în giraţie şi, vreme de o clipă, un sentiment minunat, am crezut că se va dezechilibra complet şi se va prăbuşi. Dar ea a redresat imediat aparatul, iar cele două aparate de zbor au început un balet cu răsuciri şi învârtituri pe care nu-l pot compara decât cu ritualul de împerechere al efemeridelor.

Apoi aparatul nostru de zbor s-a îndepărtat în viteză, iar cel al lui Mack a pornit în urmărire.

M-am trezit din nou în vârful movilei fără să-mi dau seama cum ajunsesem acolo. Privind în jos, am văzut o imagine incredibilă: creaturi din două lumi paralizate de aceeaşi uimire şi uitându-se în sus.

Un leu de mare trecuse prin bariera creată de copacii piperniciţi şi acum stătea proptit pe înotătoarele imense, având faţa înălţată în aer cu colţii rânjiţi. Fără să beneficieze de sprijinul mării, propria greutate îl apăsa, iar flancurile lui mari şi presărate de răni se umflau şi dezumflau în efortul uriaş de a respira.

În porţiunea dinspre uscat, porcii-urs stăteau ridicaţi pe picioarele din spate îşi mişcau capetele dintr-o parte în alta, urmărind acţiunea ce se desfăşura în aer ca nişte ascultători fascinaţi ce urmăresc muzica la un concert. Arkienii arătau cu suliţele lor de bronz şi schimbau replici sălbatice de o dulceaţă ciudată de cântec.

Am văzut gura lansatorului ieşind pe uşa pilotului de la aparatul lui Mack şi o clipă mai apoi a urmat flacăra, semn că se trăsese. În zborul ei, racheta a lăsat o urmă lungă şi învolburată, şi inima mi s-a oprit în loc, deoarece mi-am dat seama că avea să nimerească ţinta, că era prea rapidă pentru ca aceasta să scape, iar apoi a lovit aparatul nostru, care a explodat formând o minge mare de foc, semănând cu o floare de mac înflorită. Fragmentele întunecate au plutit spre coamele înspumate ale valurilor. Din partea inamicilor noştri s-a auzit un sunet ce a crescut în intensitate, pe care niciodată nu-l voi putea descrie în mod elocvent – o lume care triumfa asupra alteia, urlându-şi victoria.

În următoarea clipă, am simţit o strânsoare pe braţ. Era Jamal care mi-a spus:

— Hai, ne retragem în dom. Salvează-te.

— De ce? I-am răspuns, dorindu-mi doar să termin cu viaţa.

PROBA NUMĂRUL (23)

Dintr-o scrisoare a Eloisei Alcerra către mama ei.

Acum suntem cu toţii în interiorul domului. Am trăit un adevărat şoc văzând că uşile hangarului rămăseseră larg deschise.

Ceva pătrunsese înăuntru, nu am văzut ce anume, dar am auzit o armă de impact tuşind, apoi doi bărbaţi au trântit uşa şi, cred, au împins cadavrul afară. Sfârşitul situaţiei de criză numărul unu.

O căutam pe doctoriţa Li. Adusesem trusa medicală, dar pentru a mai fi bună de ceva, ea trebuia să fie în posesia singurei persoane care ştia să o folosească.

Am găsit-o arătând groaznic şi, alarmată, am întrebat-o:

— Eşti rănită?

— Nu, doar moartă, mi-a răspuns.

Am luat asta drept o glumă sinistră, vrând să însemne că eram cu toţii ca şi morţi.

Jamal răcnea ordine, şi i-am zis:

— Colonelului Kohn n-o să-i facă plăcere văzând că i-ai luat locul cu atâta seriozitate.

Spre uimirea mea, Jamal mi-a spus:

— Kohn a murit.

— Ba nu.

El s-a îndepărtat în fugă, spunând că trebuia să verifice celelalte uşi, îndeosebi cele de încărcare, ce dădeau spre platforma de aterizare, deoarece erau suficient de mari să permită pătrunderea unei armate dacă rămâneau deschise.

A spus toate astea fără să-mi acorde defel atenţie.

Am revenit la Anna, care pregătea spitalul pentru eventualii răniţi. Se mişca bizar, mecanic, precum o marionetă, şi nici nu părea să vadă ce făcea.

— Anna, ce-ai păţit? Adică, în afară de faptul că o să murim cu toţii, care e necazul? Am întrebat-o.

— A murit Robert, mi-a răspuns.

Am numărat până la cinci, apoi i-am spus pe un răbdător:

— Ba nu, e sus pe o pasarelă de sub dom, şi verifică admisiile de aer.

Ea s-a oprit şi m-a măsurat fără să clipească.

— L-am văzut murind.

— Înseamnă că trebuie să fi murit în ultimele minute, pentru că eu l-am văzut urcând scara în timp ce veneam cu trusa încoace.

— În interiorul domului?

— Bineînţeles. Ar fi nebun să urce pe la exteriorul lui.

Auzind asta, s-a albit la faţă ca hârtia şi a leşinat. Am prins-o înainte de a se prăbuşi la podea şi am aşezat-o pe un pat liber. Mbasa, femeia oarbă, voia să ştie ce se petrecea, astfel că am condus-o până la pat şi am făcut-o să o ţină de mână pe Anna.

Apoi m-am dus să-l caut pe colonelul Kohn. Cât mi-am croit drum printre cei care se agitau în holul principal, mai toţi vorbeau despre moartea lui. Se părea că toţi îl văzuseră murind şi numai eu îl văzusem în viaţă.

Cred că s-ar fi cuvenit să mă îndoiesc de sănătatea mea mintală, dar n-am făcut-o. Am pus la îndoială sănătatea mintală a celorlalţi.

Am găsit o scară metalică, ale cărei picioare erau încastrate în duroplast, şi am început să urc. Nu-mi place mai deloc înălţimea, dar curând am ajuns la douăzeci de metri şi am pornit să alerg pe o pasarelă, întrebându-mă de unde provenea aerul încins şi umed de acolo, şi abia după aceea mi-am dat seama că era vorba de respiraţia tuturor, de aerul ce se ridica şi se acumula în acea parte a clădirii.

L-am zărit stând aproape de gura principală de admisie a aerului. Scosese carcasa şi acum împingea furtunul gros şi flexibil înapoi, ţintind cu pistolul printre gurile de ventilaţie de metal. A tras ca un adevărat ţintaş, apăsând atât de fin pe

trăgaci, încât nici n-am văzut mişcarea degetului. Pistolul a tuşit, şi de afară s-a auzit un urlet.

— Unul mai puţin, a mormăit el, dar eu n-am înţeles dacă se referea la gloanţe ori la duşmani, ori la ambele.

— Eloise, ce cauţi aici?

I-am spus că toată lumea, inclusiv Anna, îl văzuse murind, şi că ar face bine să apară viu, înainte ca Anna să moară de suferinţă, şi înainte ca Jamal să-i facă pe toţi să-l deteste.

— Îi subestimezi pe amândoi. Of, of. Dă-te înapoi un pas, deschide gura şi astupă-ţi urechile.

Am procedat întocmai şi pasarela a trepidat, iar eu am avut senzaţia că cineva mi-a pus un clopot de fier peste cap, iar acum lovea în el cu un baros.

— Vai, Doamne, am bolborosit. Of, Doamne.

Kohn a strigat ceva către mine, dar eu eram aproape surdă. S-a îndepărtat de mine. Urechile încă îmi ţiuiau, dar după o vreme am început să înţeleg ce spunea. Vorbea ca un lector.

— Dacă acea ultimă rachetă ar fi lovit grila, ne-am fi ales cu o bortă mare în dom. Şi este accesibilă la o scară exterioară. M-am gândit însă că ar trebui să-i lăsăm să pătrundă pe aici, pentru că-i vom sili să se îngrămădească pe pasarela asta, iar apoi îi împuşcăm ca pe iepuri. Ori poate desprindem pasarela şi ea se prăbuşeşte cu ei cu tot.

Mi-a spus apoi să mă duc la Jamal care trebuia să trimită doi oameni cu pistoale sus pe pasarelă.

— Şi spune-i Annei să nu-şi ude pantalonaşii. Sunt cât se poate de viu. Imediat ce sosesc cei doi oameni aici, eu o să cobor.

Înainte de a pleca, l-a întrebat:

— De ce cred toţi că ai murit?

— Din cauza aparatului de zbor. Voiam să plec cu el şi s-o hărţuiesc pe Mack, în speranţa că o voi face să risipească ultimele rachete. Numai că mi-a luat-o cineva înainte.

— Cine?

— Vizbee şi Smelt, cine altcineva? Cred că şi-au dat seama că urmau să apară pe meniul nostru, iar bătălia le-a oferit prilej potrivit de evadare. Deşi nu prea înţeleg unde încercau să fugă. Nişte idioţi. Acum, şterge-o.

PROBA NUMĂRUL (24)

Din agenda colonelului Kohn (vorbeşte Kohn)

Jamal îmi spune că-şi va amâna lovitura de pumn în falcă până când pătrund verii în dom, ori după ce reuşim să scăpăm. În felul acesta, dacă-mi sparge câţiva dinţi, ori voi beneficia de asistenţă stomatologică, ori nu voi mai avea nevoie de ea.

I-am pus pe câţiva oameni să desfacă bolţurile de prindere ale pasarelei superioare. Un porc-urs a smuls grila şi gurile de aerisire, dar deocamdată n-a încercat nimeni să pătrundă pe acolo. Or fi priceput, probabil, că încercarea i-ar aduce exact în bătaia armelor noastre.

Tare aş vrea să ştiu dacă lui Mack i-a mai rămas vreo rachetă. Să facem un calcul, în sala de arme erau şase. Una a fost trasă în apartamentul lui Krebs. Una, pentru distrugerea centralei electrice. Una pentru a distruge sala de mese a cantinei. Trei au fost folosite aici. Să însemne că a rămas fără rachete?

Pariez că nu. Sunt convins că şi-a ascuns vreo două într-un loc ştiut doar de ea, probabil în subteran. Această femeie este îndrăzneaţă, dar şi precautä. Dacă mai are vreuna, curând o va folosi împotriva unei uşi. De preferinţă, două, câte una pe fiecare parte. După aceea fiarele mari vor dărâma rămăşiţele de uşi şi vor pătrunde.

O să ucidem multe dintre ele, dar nici nu se va cunoaşte, deoarece, aşa cum a spus şi Anna, nu poţi lupta împotriva unei lumi întregi.

BUM!

Aţi auzit? În caz că va apuca cineva să asculte înregistrarea asta. Mi-aş dori foarte mult să nu am dreptate mereu. Îmi pare rău că nu sunt mai prostănac, pentru că aşa nu mi-aş da seama de ce se întâmplă. Aş mai vrea ca Anna să fie aici.

E vorba de uşa ce dă spre hangar. E îndoită şi stă umflată spre interior, dar încă rezistă.

Se exercită o presiune foarte mare dinspre exterior. Se aud scrâşnete de metal pe metal, care te calcă pe nervi. Uşa se mişcă încet, dar se mişcă. Epur şi muove, după cum spunea Galileo inchizitorilor, şi totuşi se mişcă. El se referea însă la Pământ, pe care probabil noi nu-l vom mai vedea.

Zgomotul acela ca o împuşcătură foarte puternică a fost scos de ruperea unei balamale. Era bine dacă uşile ar fi fost făcute din oţel nuclear; şi astea sunt rezistente, dar aveam nevoie de unele indestructibile.

Dau ordin ca patru trăgători să meargă la uşa ce ameninţă să cedeze. Apoi dau ordin unuia să stea în spatele trăgătorilor şi să recupereze arma dacă acesta este ucis sau rănit. Răcnesc spre cei aflaţi pe pasarela din dom să coboare. Apoi cer unuia să-l însoţească pe Jamal, iar celuilalt să tragă în bolţurile de fixare dacă prin gurile de admisie va pătrunde vreo fiară, lucru ce sigur se va întâmpla. Apoi îi avertizez pe toţi ceilalţi să se îndepărteze de zona unde va cădea pasarela. Şi îi ordon lui Jamal să fie cu ochii pe uşile duble ce dau spre platoul de aterizare. Dacă verii pătrund pe acolo, s-a terminat cu noi.

În cele din urmă, consider că am dat destule ordine. Am făcut tot ce se putea, acum trebuie să luptăm cu îndârjire şi probabil că duşmanii vor câştiga bătălia, pentru că pesemne o merită. Aşa cum spunea Eloise, e lumea lor.

În drum spre spital, Anna îmi aruncă un zâmbet liniştitor. Practic, decât să trăiască din nou singură, e fericită să moară alături de mine. De când mă ştiu, n-am mai văzut pe nimeni privindu-mă în acest fel.

PROBA NUMĂRUL (25)

Din scrisoarea Eloisei Alcerra către mama ei.

Mă simt ridicolă că în asemenea momente vorbesc, îţi vorbesc mereu de la distanţă de ani lumină. Dar ce altceva aş putea face?

Te-ar îndurera să ştii exact cum am murit, dar mai rău te-ai întrista să nu ştii. Iar eu ţin ca tu să ştii că ultimele gânduri ale mele se îndreaptă spre tine.

Lovitura anticipată a afectat uşile duble ce dau spre platforma de aterizare chiar în mijloc, iar metalul a plesnit şi s-a îndoit. Apoi a urmat o presiune constantă, neîndurătoare dinspre exterior.

De afară răzbat sunetele cu care deja ne-am obişnuit. Ciripituri, mugete şi lătrături. Aproape că nu le mai aud, pentru că ascult ţipătul metalului ce se încovoiază. Se exercită multă forţă acolo. Un braţ trece printr-un spaţiu liber, e unul dintre porcii-urs, care scrijeleşte metalul cu ghearele. Jamal răcneşte: „Nu trageţi încă!”

Şi are dreptate, asta ar însemna risipă de muniţie. De afară se aud zgomote de viermuială, alte cântece, mugete, iar apoi presiunea se înteţeşte brusc. Se vede metalul cum se îndoaie, se aude un plesnet, apoi încă ceva cedează cu un pocnet. Ceea ce împinge în uşă respiră gâfâit, dar foarte puternic.

Trebuie să aşteptăm până se prăbuşeşte uşa, iar apoi să tragem în ce se află de cealaltă parte. Cadavrul va bloca deschizătura, dar nu pentru multă vreme.

Mamă, când închid ochii, chiar şi pentru o clipă, îţi văd chipul.

PROBA NUMĂRUL (26)

Din agenda colonelului Kohn.

Uşile duble către platforma de aterizare se deschid exploziv. Unul dintre leii de mare care se proptea în ele încasează două gloanţe şi urlă, urlă ca un animal de oriunde, dar de treizeci de ori mai tare.

Apoi, cu un zgomot metalic asurzitor, pasarela se prăbuşeşte laolaltă cu vreo şase porci-urs. Mă apropii de grămada de metal şi împuşc unul care mai mişcă.

Mă întorc şi văd că leul de mare căzut a blocat uşile duble. Seamănă cu corpul unei nave, negru şi neted, cu excepţia cicatricelor de pe flancuri, semne ale luptelor duse în perioada de împerechere, plus cele două găuri mici, pe unde au pătruns gloanţele armelor de impact.

Porcii-urs încearcă să-l dea la o parte din drum, iar un arkian urcă pe el, se uită la ce îl aşteaptă şi coboară precipitat. Însă acum cadavrul este mişcat, iar pentru noi e ultima încercare de a respinge duşmanul din domul de pe Bela.

PROBA NUMĂRUL (27)

Din raportul doctorului Li.

Apoi s-au succedat un muget cutremurător şi un răcnet colectiv atât de puternic, cum nu credeam că se poate auzi decât în iad.

PROBA NUMĂRUL (28)

Din scrisoarea Eloisei Alcerra (dictată doctorului Li)

Jamal s-a răsucit pe călcâie şi, ridicându-mă în aer, m-a azvârlit într-o parte, după care a sărit şi el în aceeaşi direcţie.

M-am izbit de peretele curbat al domului, exact în clipa când o pală de foc a măturat cadrul uşii şi cadavrul leului de mare a izbucnit în flăcări, iar straturile de grăsime de sub piele s-au

aprins ca ceara, topindu-se şi rostogolindu-se încoace şi încolo, ca nişte bulgări arzători care zboară. Un bărbat surprins de explozie se înnegrea şi se destrăma ca o păpuşă atinsă de jetul unui aruncător de flăcări.

Dacă în uşă nu s-ar fi aflat verii, ca să blocheze parţial deschizătura, am fi fost prăjiţi cu toţii. Aşa însă, hainele lui Jamal s-au aprins, iar eu m-am aruncat deasupra lui şi ne-am rostogolit împreună, ba simţind arşiţa flăcărilor, ba ignorând-o, până când ele s-au stins.

Iar după aceea, câţiva dintre ai noştri m-au prins de încheieturi şi m-au dus la spital, apoi l-au dus şi pe Jamal, şi cam în acelaşi timp a încetat şi vuietul asurzitor, şi mi-am dat seama că naveta navei de aprovizionare coborâse, iar motoarele de frânare fuseseră în sfârşit oprite.

PROBA NUMĂRUL (29)

Din raportul doctorului Li.

Niciodată n-am avut mai mult de lucru decât în timpul încărcării navetei.

Verii care supravieţuiseră se împrăştiaseră, dar era evident că se vor întoarce. De aceea, timpul pe care-l aveam la dispoziţie era scurt, pentru că trebuia să intervin în cazurile grave de arsuri. Robert suferise fracturi multiple ale radiusului şi uneia la braţul stâng. Fusese doborât, ori căzuse rău când sărise din calea flăcărilor.

Din fericire, printre alte lucruri, naveta adusese şi medicamente, astfel că am desfăcut în grabă cutiile ca să găsim cele trebuincioase.

Jamal avea arsuri de gradul doi pe tors şi unele mai puţin grave la mâini. Eloise se alesese cu arsuri superficiale, dar dureroase, la mâini, pântece şi sânul drept. Un tânăr care se aflase aproape de Jamal suferise arsuri care îl făcuseră de nerecunoscut, şi a murit în vreme ce îl urcam la bordul navetei.

Cât mă ocupam de răniţi, pilotul navetei, un anume locotenent Mannheim, mi-a explicat ce se întâmplase. Era încă cutremurat de cele descoperite. A spus că plafonul de nori fusese neobişnuit de dens, până şi pentru Bela, şi ajunsese aproape deasupra cosmodromului când a văzut că eram asediaţi.

Cum naveta nu deţine armament, a făcut singurul lucru posibil, aterizând ca de obicei, folosind jetul rachetelor de frânare drept arme. Robert l-a lăudat şi felicitat, lucru binemeritat de acel tânăr ofiţer care, deşi confruntat cu o situaţie inimaginabilă, ne salvase viaţa tuturor.

Imediat ce s-a putut, naveta s-a înălţat în aer. Nu m-am simţit în siguranţă decât după ce ne-am aflat deasupra norilor, în lumina eternă a soarelui incandescent ce se profila pe fundalul întunecat al spaţiului.

PROBA NUMĂRUL (30)

Din cea de-a doua agendă a colonelului Kohn.

Bineînţeles, Anna vrea să-mi administreze un anestezic şi să mă ţină în infirmerie în următoarele şase luni. Îi spun să îmi facă un analgezic şi să-mi pună braţul rupt în atele.

Reuşesc să mă odihnesc, lucru de care aveam mare nevoie. Anna mă spală. Primesc hrană şi mi se permite să dorm sub sedare vreme de douăsprezece ore. Când mă trezesc, îl vizitez pe Jamal şi îl găsesc încorsetat într-un fel de armură corporală, care îi fereşte arsurile de infecţie şi ajută la vindecare. Anna spune că va avea nevoie de multe grefe când va ajunge acasă.

Nu-i în stare să mă lovească, dar îmi reînnoiesc oferta pentru momentul când i se vor vindeca mâinile. Are pe faţă un zâmbet prostesc şi fericit, de aceea cred că se află prea mult sub influenţa injecţiilor cu M2 ca să mă audă sau să se mai sinchisească. Trăieşte şi e iubit, iar acum pluteşte dus de morfină, şi e mai aproape de paradis decât vom reuşi noi să ajungem vreodată.

Aşezată la căpătâiul lui, Eloise e sclipitoare şi vorbăreaţă. Poartă bandaje îmbibate în anestezic cu efect local şi când o întreb cum se simte, îmi răspunde:

— Sânul drept o să arate ca naiba o vreme.

Ridică apoi mâinile bandajate şi continuă:

— Şi nu voi mai putea cânta niciodată la harpă.

Ciudată femeie.

Apoi stau de vorbă cu Cetewayo, căpitanul navei de aprovizionare. E un bărbat masiv, cu o chelie lucioasă ce seamănă cu un lingou de bronz, care dă mereu din cap când îi povestesc evenimentele. Din fericire, şi el poartă uniformă, astfel că nu este nevoie să-i explic prea mult cele petrecute.

Pierderea unei întregi colonii miniere va provoca un şoc enorm acasă. Cred că voi petrece câţiva ani ca martor, fiind interogat de tot felul de indivizi. Însă eu vreau să rezolv totul ca la carte încă înainte de a părăsi Bela pentru totdeauna.

Este de acord, îi încredinţez agendele şi o serie de alte probe şi le sigilează pe toate în seiful lui. Îmi eliberează o agendă nouă. Apoi îi dă ordin lui Mannheim să se apuce de luarea declaraţiilor celorlalţi oameni salvaţi de pe planetă – zece, câţi am mai rămas.

Întrucât birocraţii nu cred nimic decât dacă le este prezentat scris, semnat în căsuţa potrivită cu numele şi gradul, aceste declaraţii vor fi comparate şi se va întocmi un raport care, la rândul lui va fi semnat şi parafat.

De acord, este o operaţiune prin care fiecare încearcă să-şi salveze pielea. Însă ar mai fi ceva. Este esenţial să verificăm exploatarea minieră şi Baza Principală din aer, ca să ne asigurăm că nu mai există şi alţi supravieţuitori. Dacă am avea soldaţi cu noi, ar trebui să pătrundem în clădiri şi să le inspectăm, indiferent de pericole. Cum nu avem nici oameni, nici

arme să procedăm astfel, trebuie să facem ce se mai poate – altfel ne riscăm carierele.

S-ar putea să sune cam glacial, însă, din punct de vedere metafizic, sunt convins că, în afară de noi, toţi oamenii au murit. Trebuie să facem ce se impune, dar în felul acesta nu vom salva pe nimeni. Cetewayo mă aprobă şi dă ordinele necesare.

Apoi mă alătur lui Mannheim, care s-a instalat deja în navetă. Ne legăm centurile şi ne desprindem de partea de jos a navei-mamă, apoi, dintr-o dată, totul devine ceva déjà vu, după cum s-a exprimat un filosof antic.

Plonjăm prin norii care se rostogolesc parcă în mod neîncetat, ploaia ne izbeşte în valuri, şi un fulger zigzagat cutreieră de la un nor la altul. Mă gândesc la faptul că, după ce am trecut prin atâtea, ar fi ridicol să mor lovit de un fulger oarecare în timp ce efectuez o misiune de rutină şi de o inutilitate strigătoare la cer.

Cu toate acestea, coborâm vertiginos prin ultimul, şi cel mai întunecat, dintre norii ce par să atârne etern pe cer, şi zburăm cu o viteză ameţitoare pe deasupra mării familiare, de culoare albastru foarte închis. Având în mână un disc de navigaţie, îl îndrum pe Mannheim spre Alfa. Curând vedem atelierele şi domurile, precum şi îngrăditurile de la tabăra minieră, şi îl rog pe Mannheim să coboare mai mult.

Jungla pare să fi înaintat, pregătită să şteargă orice urmă lăsată de oamenii aflaţi în trecere pe aici. Au rămas în viaţă doar maşinăriile, centrala electrică încă funcţionează, iar şuvoiul cafeniu de noroi se tălăzuieşte pe versantul dealului ca o uriaşă suferinţă dizenterică. Luminile s-au stins de mult, desigur, dar.

Observ ceva, o mişcare.

Da! Este cineva!

O siluetă măruntă, care nu aparţine unui arkian.

Stă în pragul unei uşi, făcând semne cu braţele.

Coborâm doar o secundă, şi îl trag înăuntru cu braţul rămas teafăr, după care ne ridicăm din nou. Îl privesc cu o admiraţie amestecată cu respect, încercând să-mi imaginez cum de a reuşit să supravieţuiască într-o junglă ostilă atât de multă vreme – şi singur!

E mult mai slăbănog decât mi-l amintesc, e îmbrăcat în zdrenţe, pantalonii îi sunt legaţi în talie cu o funie, are pe faţă şi mâini nişte cicatrice lungi, semne de zgârieturi, iar porţiunile lipsite de cicatrice sunt pline de înţepături de insecte, aşa cred. Duhneşte ca jungla putredă de pe Bela. Dar sunt încântat privindu-l.

— Ted, îmi pare rău că nu te-am găsit data trecută, când te-am căutat.

— În fine, iată-mă, spune, şi se apucă să ne istorisească – fără să se bâlbâie câtuşi de puţin.

Ne povesteşte cum a scăpat din strânsoarea porcului-urs, lăsând în urmă salopeta mult prea mare pentru el, cum fiara a pierdut timpul mâncându-i straiele, ceea ce i-a îngăduit să se strecoare în desişuri, cum a fugit şi şi-a găsit o ascunzătoare, cum şi-a confecţionat singur o capă de frunze, ca să nu-i fie frig şi ca să se ferească de ploaie. Cum a urmărit o creatură cu pene, dar fără aripi, semănând cu un papagal şi s-a apucat să mănânce aceleaşi lucruri ca şi ea. Cum, cu vremea, şi-a croit drum înapoi spre Alfa, a găsit totul părăsit, a folosit hainele găsite pe acolo şi a trăit hrănindu-se cu ce a găsit în nişte lăzi sigilate conţinând provizii, asta până a auzit aparatul nostru de zbor.

— Nu ţi-ai făcut griji că am plecat şi te-am abandonat aici?

— Nu, spune el cu seninătate. Ştiu că nu sunteţi chiar aşa nesimţitori, mai adaugă, la care eu am bunul simţ de a roşi.

Cât l-am ascultat pe Ted Szczech, am traversat golful turbulent şi acum sosim la estuarul fluviului al cărui nume nu l-am ştiut niciodată – iar asta nu pentru că numele date de oameni ar mai însemna ceva pe Bela. Presupun că arkienii au un nume foarte muzical pentru el, aşa cum au pentru orice altceva.

Zamok se înalţă dinaintea noastră şi observ că lucrurile s-au mai schimbat. Baza Principală nu mai e ce-a fost, arkienii au îndepărtat deja unele dintre adăposturile umane de pe templul lor în stil incaş. Sunt convins că va urma reconstruirea frumoaselor temple.

Un grup masiv de băştinaşi s-a strâns într-un luminiş, şi stă în cercuri concentrice, dar întorc capetele când văd aparatul de zbor. Unii ne ameninţă cu armele, dar majoritatea se mulţumesc să ne arunce doar o privire, după care revin la ceea ce fac acolo. Noi nu mai contăm, iar ritualul este mai important.

În centrul mulţimii stă Julia Mack. Îi cer lui Mannheim să coboare până la o altitudine stabilă, de la care să putem urmări ce se întâmplă la sol. Mack ne ignoră complet, şi priveşte drept înainte. Poartă o robă splendidă, nu are perucă pe cap, şi seamănă mai mult ca niciodată cu Gertrude Stein din portretul făcut de Picasso, ori cum ar fi arătat Gertrude dacă ar fi fost înfăşurată într-un covor persan.

Brusc, Ted reîncepe să se bâlbâie şi dă să întrebe:

— Dd. Dd. De ce?

— Îţi explic mai târziu, îi spun eu încet.

Acum, un arkian face un pas în spatele lui Mack, are în mână – nu obişnuitul instrument – nu, pentru Dumnezeu, e un metal alb, un piolet de titan, adus pesemne cu multă vreme în urmă de părinţii ei pentru ascensiuni montane. Doar că i s-a pus un mâner mai lung, pentru ca micuţul arkian să poată ajunge la capul ei.

Instrumentul descrie un arc, iar Mannheim exclamă, nu-mi dau seama ce a spus, iar Ted scoate un ţipăt ciudat, în vreme ce Mack se prăbuşeşte cu vârful înfipt în creier. Un alt preot înaintează, aducând securea obişnuită pentru a încheia ritualul.

— Trebuie să punem capăt acestei barbarii, spune Mannheim.

Iar eu îi răspund:

— Ba nu, nu intervenim.

Aceasta este recompensa pentru tot ce a făcut pentru ei – va deveni o zeiţă a arkienilor, ajungând în panteonul lor şi trăind astfel pe vecie. În cele din urmă, s-a alăturat propriei specii, şi nu mai este singură.

Când totul se termină, la ritual mă refer, trebuie să îl scutur pe Mannheim de braţ ca să-i atrag atenţia.

— Asta este biserica lor, îi spun, şi aşa se desfăşoară împărtăşania lor. Noi nu avem ce căuta aici. Nici nu trebuia să călcăm pe planeta asta. Să mergem.

CONCLUZII ŞI HOTĂRÂRE.

Din punct de vedere legal, KOHN, Robert Rogers, nu poate fi făcut răspunzător pentru dezastrul petrecut pe planeta Bela.

Totuşi, întrucât este singurul supravieţuitor dintre conducători, trebuie să răspundă pe cale administrativă, deoarece nu există altcineva care să fie învinuit. Prin urmare, se pensionează în mod involuntar din Forţele de Securitate cu pedeapsă disciplinară şi cu o reducere corespunzătoare a pensiei.

PROTESTELE înaintate de cetăţenii Alcerra, al-Sba'a şi Szczech faţă de hotărâre SE RESPING.

Prin prezenta, SE APROBĂ CEREREA depusă de KOHN şi soţia pentru a li se permite să trăiască la pensie în oaza din Marele Deşert American.

PRIN HOTĂRÂREA ONORABILEI COMISII.

SFÂRŞIT